ISSN 1725-5228

Dziennik Urzędowy C 183
Unii Europejskiej

Tom 51

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

19 lipca 2008

Powiadomienie nr | Spis treści | Strona

IV *Zawiadomienia*

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości

2008/C 183/01 Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 171 z 5.7.2008. 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2008/C 183/02 Sprawa C-226/06: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 89/391/EWG — Środki w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy — Artykuły 2, 10 ust. 1 oraz art. 12 ust. 3 i 4 — Niezgodna transpozycja) 2

2008/C 183/03 Sprawa C-308/06: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 3 czerwca 2008 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) -Zjednoczone Królestwo] — The Queen, The International Association of Independent Tanker Owners (Intertanko), The International Association of Dry Cargo Shipowners (Intercargo), The Greek Shipping Co-operation Committee, Lloyd's Register, The International Salvage Union przeciwko Secretary of State for Transport (Transport morski — Zanieczyszczenia pochodzące ze statków — Dyrektywa 2005/35/WE — Ważność — Konwencja z Montego Bay — Konwencja Marpol 73/78 — Skutki prawne — Możliwość powołania się na konwencje — Rażące niedbalstwo — Zasada pewności prawa) 2

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Powiadomienie nr	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona

2008/C 183/04 Sprawa C-534/06: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione — Włochy) — Industria Lavorazione Carni Ovine Srl przeciwko Regione Lazio (Wspólna polityka rolna — EFOGR — Artykuł 13 rozporządzenia (EWG) nr 866/90 — Wyłączenie inwestycji dotyczących przetwarzania produktów pochodzących z państw trzecich — Zasada proporcjonalności) 3

2008/C 183/05 Sprawa C-164/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Nantes — Commission d'Indemnisation des Victimes d'infractions — Francja) — James Wood przeciwko Fonds de Garantie des victimes des actes de Terrorisme et d'autres Infractions (Artykuł 12 WE — Dyskryminacja ze względu na przynależność państwową — Odszkodowanie i zadośćuczynienie wypłacane z Fonds de garantie des victimes des actes de terrorisme et d'autres infractions — Wyłączenie) 3

2008/C 183/06 Sprawa C-170/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Rzeczpospolitej Polskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki wewnętrzne — Obowiązek badania technicznego przywożonych pojazdów używanych — Artykuły 28 WE i 30 WE — Dyrektywa 96/96/WE — Uznawanie badań technicznych przeprowadzonych w innych państwach członkowskich) 4

2008/C 183/07 Sprawa C-312/07: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance de Paris — Francja) — JVC France SAS przeciwko Administration des douanes (Direction Nationale du Renseignement et des Enquêtes douanières) (Wspólna Taryfa Celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura Scalona — Camcordery — Uwagi wyjaśniające do Nomenklatury Scalonej — Reżim prawny) 4

2008/C 183/08 Sprawa C-395/07: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/48/WE — Poszanowanie praw własności intelektualnej — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie) 5

2008/C 183/09 Sprawa C-507/07: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 3 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Własność przemysłowa i handlowa — Wzory wspólnotowe — Artykuł 80 ust. 2 — Brak przekazania wykaz sądów) 6

2008/C 183/10 Opinia 1/08: Wniosek o opinię przedstawiony przez Komisję Wspólnot Europejskich w trybie art. 300 ust. 6 WE 6

2008/C 183/11 Sprawy połączone C-231/07 i C-232/07: Postanowienie Trybunału z dnia 14 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles, Belgia) — Tiercé Ladbroke SA (C-231/07), Derby SA (C-232/07) przeciwko Państwu Belgijskiemu (Regulamin — Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 13 część B lit. d) pkt 3 — Zwolnienia — Pojęcie „depozytu" i „płatności" — Odmowa zwolnienia) 6

2008/C 183/12 Sprawa C-454/07: Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2008 r. — Hervé Raulin przeciwko Republice Francuskiej 7

2008/C 183/13 Sprawa C-49/08: Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2008 r. — Sandra Raulin przeciwko Republice Francuskiej 7

2008/C 183/14 Sprawa C-132/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Węgry) w dniu 2 kwietnia 2008 r. — Lidl Magyarország Kereskedelmi Bt. przeciwko Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsa 7

2008/C 183/15 Sprawa C-137/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 7 kwietnia 2008 r. — VB Pénzügyi Lízing Zrt. przeciwko Ferencowi Schneiderowi 8

PL

Powiadomienie nr	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona

2008/C 183/16 Sprawa C-138/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítélőtábla w dniu 7 kwietnia 2008 r. — Hochtief AG i Linde-Kca-Dresden GmbH przeciwko Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság 9

2008/C 183/17 Sprawa C-139/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Karlsruhe (Niemcy) w dniu 7 kwietnia 2008 r. — postępowanie karne przeciwko Rafet Kqiku 9

2008/C 183/18 Sprawa C-156/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Niedersächsiche Finanzgericht — Siódma Izba w dniu 16 kwietnia 2008 r. — Monika Vollkommer przeciwko Finanzamt Hannover-Land I 10

2008/C 183/19 Sprawa C-161/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 18 kwietnia 2008 r. — Internationaal Verhuis- en Transportbedrijf Jan de Lely przeciwko État belge 10

2008/C 183/20 Sprawa C-165/08: Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/ Rzeczpospolita Polska 11

2008/C 183/21 Sprawa C-166/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Büdingen (Niemcy) w dniu 18 kwietnia 2008 r. — Postępowanie karne przeciwko Guido Weberowi 11

2008/C 183/22 Sprawa C-167/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België w dniu 21 kwietnia 2008 r. — Draka NK Cables Ltd, AB Sandvik International, VO Sembodja BV i Parc Healthcare International Limited przeciwko Omnipol Ltd 12

2008/C 183/23 Sprawa C-172/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma (Włochy) w dniu 25 kwietnia 2008 r. — Pontina Ambiente Srl przeciwko Regione Lazio 12

2008/C 183/24 Sprawa C-173/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te Amsterdam (Niderlandy) w dniu 25 kwietnia 2008 r. — Kloosterboer Services B.V. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam, Laan op Zuid 12

2008/C 183/25 Sprawa C-189/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 8 maja 2008 r. — Zuid-Chemie BV przeciwko Philippo's Mineralenfabriek NV/ SA, obecnie PMF Productions 13

2008/C 183/26 Sprawa C-193/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 14 stycznia 2008 r. — sprawa z zakresu prawa rolnego z udziałem: Hermanna Fischera, Rolfa Schlattera i Regierungspräsidium Freiburg 13

2008/C 183/27 Sprawa C-197/08: Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republika Francuska 14

2008/C 183/28 Sprawa C-201/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessisches Finanzgericht, Kassel (Niemcy) w dniu 16 maja 2008 r. — Plantanol GmbH & Co.KG przeciwko Plantanol GmbH & Co.KG 14

2008/C 183/29 Sprawa C-210/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 12 marca 2008 r. w sprawie T-332/04 Sebirán, S.L. przeciwko OHIM i El Coto De Rioja, S.A. wniesione w dniu 21 maja 2008 r. przez Sebirán, S.L. 15

2008/C 183/30 Sprawa C-219/08: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii 15

2008/C 183/31 Sprawa C-220/08: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej 16

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2008/C 183/32 Sprawa C-234/08: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii 16

2008/C 183/33 Sprawa C-239/08: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii 16

2008/C 183/34 Sprawa C-240/08: Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga 17

2008/C 183/35 Sprawa C-245/08: Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej 17

Sąd Pierwszej Instancji

2008/C 183/36 Sprawa T-282/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2008 r. — Ceuninck przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Powołanie — Stanowisko doradcy w ramach OLAF — Odrzucenie kandydatury — Kompetencje dyrektora generalnego OLAF — Zgodność z prawem ogłoszenia o wolnym stanowisku pracy — Naruszenie zasad powoływania urzędników w grupach zaszeregowania A4 i A5 — Nadużycie władzy — Oczywisty błąd w ocenie) 18

2008/C 183/37 Sprawa T-18/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2008 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Zabezpieczenie społeczne — Wniosek o pokrycie kosztów lekarskich — Dorozumiane oddalenie wniosku) 18

2008/C 183/38 Sprawa T-141/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 czerwca 2008 r. — Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Częściowa odmowa — Akt niezaskarżalny — Akt wyłącznie potwierdzający — Niedopuszczalność) 19

2008/C 183/39 Sprawa T-330/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2008 r. — Novartis przeciwko OHIM (BLUE SOFT) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego BLUE SOFT — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94) 19

2008/C 183/40 Sprawa T-85/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2008 r. — Gabel Industria Tessile przeciwko OHIM — Creaciones Garel (GABEL) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego GABEL — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy GAREL — Częściowa odmowa rejestracji — Zakres badania, jakie powinno być przeprowadzane przez izbę odwoławczą — Obowiązek rozpoznania odwołania w całości — Artykuł 62 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 40/94) 19

2008/C 183/41 Sprawa T-91/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 czerwca 2008 r. — WWF-UK przeciwko Radzie (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie Rady (WE) nr 41/2007 — Odnowienie zasobów dorsza — Ustalenie TAC na rok 2007 — Akt o charakterze generalnym — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność) 20

2008/C 183/42 Sprawa T-172/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 czerwca 2008 r. — Atlantic Dawn i in. przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Kwoty połowowe — Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność) 20

PL

2008/C 183/43 Sprawa T-220/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 maja 2008 r. — Transports Schiocchet — Excursions przeciwko Komisji (Skarga o odszkodowanie — Termin przedawnienia — Artykuł 46 statutu Trybunału Sprawiedliwości — Niedopuszczalność) 21

2008/C 183/44 Sprawa T-4/08: Skarga wniesiona w dniu 3 stycznia 2008 r. — Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu (EMSA) przeciwko Republice Portugalskiej 21

2008/C 183/45 Sprawa T-160/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 21 lutego 2008 r. w sprawie F-31/07, Putterie-De-Beukelaer przeciwko Komisji, wniesione w dniu 5 maja 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich 23

2008/C 183/46 Sprawa T-166/08: Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2008 r. — Ivanov przeciwko Komisji 23

2008/C 183/47 Sprawa T-169/08: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2008 r. — DEI przeciwko Komisji 24

2008/C 183/48 sprawa T-174/08: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Cooperação e Desenvolvimento Regional, SA 25

2008/C 183/49 Sprawa T-186/08: Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2008 r. — Liga para a Protecção da natureza przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich 25

2008/C 183/50 Sprawa T-189/08: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — Forum 187 przeciwko Komisji 26

2008/C 183/51 Sprawa T-191/08: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — JOOP! przeciwko OHIM 27

2008/C 183/52 Sprawa T-195/08: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2008 r. — Antwerpse Bouwwerken przeciwko Komisji 28

2008/C 183/53 Sprawa T-199/08: Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2008 r. — Ziegler przeciwko Komisji 28

2008/C 183/54 Sprawa T-200/08: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — Interflon BV przeciwko OHIM — Illinois Tool Works (FOODLUBE) 29

2008/C 183/55 Sprawa T-202/08: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2008 r. — CLL Centres de langues przeciwko Komisji 29

2008/C 183/56 Sprawa T-273/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 maja 2008 r. — Fagor Brandt przeciwko Komisji 30

2008/C 183/57 Sprawa T-368/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 maja 2008 r. — Rath przeciwko OHMI — Sanorell Pharma (Immunocel) 30

2008/C 183/58 Sprawa T-171/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 czerwca 2008 r. — Avaya przeciwko OHIM — ZyXEL Communications (VANTAGE CNM) 30

2008/C 183/59 Sprawa T-228/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 czerwca 2008 r. — Malheiro przeciwko Komisji 30

Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej

2008/C 183/60 Sprawa F-79/07: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 26 maja 2008 r. — Braun-Neumann przeciwko Parlamentowi (Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Renta rodzinna — Wypłata do wysokości 50 % z uwagi na drugiego małżonka pozostałego przy życiu — Niedopuszczalność — Opóźnienie w złożeniu zażalenia — Bezwzględnie wiążąca przesłanka procesowa — Podniesienie z urzędu — Zastosowanie w czasie regulaminu Sądu) 31

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Powiadomienie nr	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2008/C 183/61	Sprawa F-101/07: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 22 maja 2008 r. — Cova przeciwko Komisji (Kwestie formalne — Zarzut niedopuszczalności)	31
2008/C 183/62	Sprawa F-107/07: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 22 maja 2008 r. — Daskalakis przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Wynagrodzenie — Artykuł 7 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Dodatek tymczasowy — Niedopuszczalność)	31
2008/C 183/63	Sprawa F-119/07: Skarga wniesiona w dniu 22 października 2007 r. — Strack przeciwko Komisji	32
2008/C 183/64	Sprawa F-131/07: Skarga wniesiona w dniu 31 października 2007 r. — Baniel-Kubinova i in. przeciwko Parlamentowi	32
2008/C 183/65	Sprawa F-40/08: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2008 r. — Carvalhal Garcia przeciwko Radzie	33
2008/C 183/66	Sprawa F-43/08: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2008 r. — Spee przeciwko Europolowi	33
2008/C 183/67	Sprawa F-49/08: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2008 r. — Giannini przeciwko Komisji	33
2008/C 183/68	Sprawa F-51/08: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2008 r. — Stols przeciwko Radzie	34
2008/C 183/69	Sprawa F-52/08: Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2008 r. — Plasa przeciwko Komisji	35
2008/C 183/70	Sprawa F-53/08: Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2008 r. — Bouillez i in. przeciwko Radzie	35

PL

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

(2008/C 183/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 158 z 21.6.2008.

Dz.U. C 142 z 7.6.2008.

Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

Dz.U. C 116 z 9.5.2008.

Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:
EUR-Lex: http://eur-lex.europa.eu

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-226/06) ([1])

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 89/391/EWG — Środki w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy — Artykuły 2, 10 ust. 1 oraz art. 12 ust. 3 i 4 — Niezgodna transpozycja)

(2008/C 183/02)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i I. Kaufmann-Bühler, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i C. Bergeot-Nunes, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie wszelkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do art. 2, 10 ust. 1 oraz art. 12 ust. 3 i 4 dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. L 183, str. 1)

Sentencja

1) *Nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do zastosowania się do art. 2, 10 ust. 1 oraz art. 12 ust. 3 i 4 dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążą na mocy tej dyrektywy.*

2) *Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 165 z 15.7.2006.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 3 czerwca 2008 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) -Zjednoczone Królestwo] — The Queen, The International Association of Independent Tanker Owners (Intertanko), The International Association of Dry Cargo Shipowners (Intercargo), The Greek Shipping Co-operation Committee, Lloyd's Register, The International Salvage Union przeciwko Secretary of State for Transport

(Sprawa C-308/06) ([1])

(Transport morski — Zanieczyszczenia pochodzące ze statków — Dyrektywa 2005/35/WE — Ważność — Konwencja z Montego Bay — Konwencja Marpol 73/78 — Skutki prawne — Możliwość powołania się na konwencje — Rażące niedbalstwo — Zasada pewności prawa)

(2008/C 183/03)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: The Queen, The International Association of Independent Tanker Owners (Intertanko), The International Association of Dry Cargo Shipowners (Intercargo), The Greek Shipping Co-operation Committee, Lloyd's Register, The International Salvage Union

Strona pozwana: Secretary of State for Transport

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Ważność art. 4 oraz art. 5 ust. 1 i 2 dyrektywy 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa (Dz.U. L 255, str.11) — Przepisy prawa wspólnotowego powodujące ograniczenie niektórych wyjątków zawartych w umowie międzynarodowej (Międzynarodowa Konwencja o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki, zwana „konwencją MARPOL") — Przepisy wprowadzające sankcje karne w przypadkach, gdy umowa międzynarodowa [Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS)] nie przewiduje takich sankcji

Sentencja

1) *Ważności dyrektywy 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa nie można oceniać:*

   — *ani w świetle międzynarodowej Konwencji o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki, podpisanej w Londynie w dniu 2 listopada 1973 r., uzupełnionej protokołem z dnia 17 lutego 1978 r.,*

   — *ani w świetle Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza sporządzonej w Montego Bay w dniu 10 grudnia 1982 r.*

2) *Analiza pytania czwartego nie wykazała niczego, co mogłoby naruszać ważność art. 4 dyrektywy 2005/35 ze względu na zasadę pewności prawa.*

([1]) Dz.U. C 261 z 28.10.2006.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione — Włochy) — Industria Lavorazione Carni Ovine Srl przeciwko Regione Lazio

(Sprawa C-534/06) ([1])

(Wspólna polityka rolna — EFOGR — Artykuł 13 rozporządzenia (EWG) nr 866/90 — Wyłączenie inwestycji dotyczących przetwarzania produktów pochodzących z państw trzecich — Zasada proporcjonalności)

(2008/C 183/04)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Industria Lavorazione Carni Ovine Srl

Strona pozwana: Regione Lazio

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte suprema di cassazione — Wykładnia art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 866/90 z dnia 29 marca 1990 r. w sprawie poprawy warunków przetwarzania i obrotu produktami rolnymi (Dz.U. L 91, str. 1) — Wyłączenie inwestycji dotyczących obrotu lub przetwarzania produktów pochodzących z państw trzecich — Wyłączenie w przypadku inwestycji dotyczących również produktów pochodzących z państw członkowskich zrealizowanych z zachowaniem konkretnego programu, w ramach którego otrzymano dofinansowanie

Sentencja

Artykuł 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 866/90 z dnia 29 marca 1990 r. w sprawie poprawy warunków przetwarzania i obrotu produktami rolnymi należy interpretować w ten sposób, iż w okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym nie wyłącza on wypłaty pomocy finansowej w przypadkach, w których ma miejsce obrót lub przetwarzanie obejmujące również produkty pochodzące spoza terytorium Wspólnoty, jeżeli konkretny program, na który udzielono tej pomocy, został zachowany w tym znaczeniu, że produkty mające pochodzenie wspólnotowe zostały wprowadzone do obrotu lub przetworzone w przewidzianych ilościach.

([1]) Dz.U. C 42 z 24.2.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Nantes — Commission d'Indemnisation des Victimes d'infractions — Francja) — James Wood przeciwko Fonds de Garantie des victimes des actes de Terrorisme et d'autres Infractions

(Sprawa C-164/07) ([1])

(Artykuł 12 WE — Dyskryminacja ze względu na przynależność państwową — Odszkodowanie i zadośćuczynienie wypłacane z Fonds de garantie des victimes des actes de terrorisme et d'autres infractions — Wyłączenie)

(2008/C 183/05)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de grande instance de Nantes — Commission d'Indemnisation des Victimes d'infractions

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: James Wood

Strona pozwana: Fonds de Garantie des victimes des actes de Terrorisme et d'autres Infractions

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de grande instance — Commission d'Indemnisation des Victimes d'infractions — Wykładnia art. [12] Traktatu WE — Zgodność przepisów krajowych, które wyłączają obywatela innego państwa członkowskiego Unii, legalnie zamieszkującego na terytorium Francji, ojca dziecka obywatelstwa francuskiego, które straciło życie poza terytorium krajowym, wyłącznie ze względu na jego obywatelstwo, z kręgu osób uprawnionych do odszkodowania wypłacanego przez fundusz gwarancyjny z ogólną zasadą niedyskryminacji

Sentencja

Prawo wspólnotowe stoi na przeszkodzie przepisom prawnym państwa członkowskiego, które wyłączają obywateli innych państw członkowskich, zamieszkujących i pracujących na jego terytorium, wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo, z kręgu osób uprawnionych do odszkodowania za szkody na osobie i zadośćuczynienia za krzywdy spowodowane przestępstwem niepopełnionym na terytorium tego państwa

([1]) Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Rzeczpospolitej Polskiej

(Sprawa C-170/07) ([1])

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki wewnętrzne — Obowiązek badania technicznego przywożonych pojazdów używanych — Artykuły 28 WE i 30 WE — Dyrektywa 96/96/WE — Uznawanie badań technicznych przeprowadzonych w innych państwach członkowskich)

(2008/C 183/06)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Hottiaux i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: E. Ośniecka-Tamecka, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 28 WE — Przepisy krajowe wprowadzające wymóg badań technicznych przywożonych pojazdów używanych, przed ich rejestracją, wobec braku takiego wymogu w stosunku do krajowych pojazdów znajdujących się w tych samych okolicznościach

Sentencja

1) *Wprowadzając przed rejestracją w Polsce wymóg badania technicznego w stosunku do przywożonych pojazdów używanych zarejestrowanych uprzednio w innych państwach członkowskich, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 28 WE.*

2) *Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 183 z 4.8.2007.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance de Paris — Francja) — JVC France SAS przeciwko Administration des douanes (Direction Nationale du Renseignement et des Enquêtes douanières)

(Sprawa C-312/07) ([1])

(Wspólna Taryfa Celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura Scalona — Camcordery — Uwagi wyjaśniające do Nomenklatury Scalonej — Reżim prawny)

(2008/C 183/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal d'instance de Paris

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: JVC France SAS

Strona pozwana: Administration des douanes (Direction Nationale du Renseignement et des Enquêtes douanières)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal d'instance de Paris — Wykładnia załącznika I do rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, str. 1) w brzmieniu znajdującym zastosowanie do okoliczności faktycznych postępowania przez sądem krajowym — Podpozycje 8525 40 91 (kamery zdolne jedynie do zapisu dźwięku i obrazu zarejestrowanego przez kamerę telewizyjną) oraz 8525 40 99 (pozostałe) — Klasyfikacja camcorderów, które w chwili przywozu nie są zdolne do zapisu sygnału wideofonicznego ze źródła zewnętrznego (DV OUT), lecz których interfejs wideo może zostać następnie zaktywizowany przy użyciu oprogramowania lub przewodu do aktywacji (DV IN&OUT), mimo że producent i sprzedawca nie wskazują na istnienie tej możliwości, ani jej nie popierają — Możliwość dokonania zmiany praktyki wspólnotowej w zakresie klasyfikacji taryfowej poprzez następujące po sobie i mające moc wsteczną zmiany not wyjaśniających Nomenklatury Scalonej a nie poprzez przyjęcie rozporządzenia klasyfikacyjnego znajdującego zastosowanie wyłącznie w przyszłości

Sentencja

1) *Klasyfikacji camcordera do podpozycji 8525 40 99 Nomenklatury Scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2261/98 z dnia 26 października 1998 r., rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2204/1999 z dnia 12 października 1999 r., rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2388/2000 z dnia 13 października 2000 r. oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2031/2001 z dnia 6 sierpnia 2001 r., można dokonać wyłącznie, jeżeli funkcja rejestracji obrazów i dźwięków pochodzących ze źródeł innych niż wbudowana kamera i mikrofon jest uruchomiona w momencie odprawy celnej lub jeżeli — nawet w przypadku, gdy zamiarem producenta nie było podkreślanie tej właściwości — funkcja ta może zostać uruchomiona później poprzez prostą zmianę ustawień urządzenia przez użytkownika nieposiadającego specjalnych umiejętności, bez dokonywania materialnej modyfikacji camcordera. W przypadku późniejszego uruchomienia, konieczne jest również, po pierwsze, aby po dokonaniu tego camcorder działał podobnie do camcordera, którego funkcja rejestracji obrazów i dźwięków pochodzących ze źródeł innych niż wbudowana kamera i mikrofon jest uruchomiona w momencie odprawy celnej oraz, po drugie, aby taki camcorder działał w sposób autonomiczny. Występowanie tych przesłanek powinno być możliwe do sprawdzenia w momencie odprawy celnej. Dokonanie oceny, czy przesłanki te zostały spełnione należy do sądu krajowego. Jeżeli przesłanki te nie zostaną spełnione, camcordery te muszą zostać zaklasyfikowane do podpozycji 8525 40 91 tej Nomenklatury Scalonej.*

2) *Uwagi wyjaśniające do wskazanej Nomenklatury Scalonej dotyczące podpozycji 8525 40 99, opublikowane w dniach 6 lipca 2003 r. i 23 października 2002 r. mają charakter interpretacyjny i nie mają wiążącej mocy prawnej. Są one zgodne z brzmieniem Nomenklatury Scalonej i nie zmieniają jej zakresu. Wynika z tego, że przyjęcie nowego rozporządzenia klasyfikacyjnego nie było konieczne.*

(1) Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-395/07) (1)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/48/WE — Poszanowanie praw własności intelektualnej — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2008/C 183/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: W. Wils i H. Krämer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciel: M. Lumma, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprzyjęcie w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157, str. 45 i — sprostowanie — L 195, str. 16)

Sentencja

1) *Nieustanawiając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy tej dyrektywy.*

2) *Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(1) Dz.U. C 247 z 20.10.2007.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 3 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-507/07) [1]

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Własność przemysłowa i handlowa — Wzory wspólnotowe — Artykuł 80 ust. 2 — Brak przekazania wykaz sądów)

(2008/C 183/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: H. Krämer, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i A. Hare, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, str. 1) — Nieprzekazanie wykazu sądów w sprawach wzorów wspólnotowych zawierającego ich nazwy oraz ich właściwość miejscową

Sentencja

1) *Nie przekazując Komisji Wspólnot Europejskich wykazu sądów w sprawach wzorów wspólnotowych, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 80 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych.*

2) *Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.*

[1] Dz.U. C 8 z 12.1.2008.

Wniosek o opinię przedstawiony przez Komisję Wspólnot Europejskich w trybie art. 300 ust. 6 WE

(Opinia 1/08)

(2008/C 183/10)

Język postępowania: wszystkie języki urzędowe

Strona przedstawiająca wniosek:

Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. White, M. Huttunen i L. Prete, pełnomocnicy)

Pytania przedstawione Trybunałowi:

1) Czy zawarcie porozumień z członkami poszkodowanymi WTO [Światowej Organizacji Handlu] w rozumieniu art. XXI GATS [Układu ogólnego w sprawie handlu usługami], takie jak opisane w niniejszym wniosku o wydanie opinii, należy do wyłącznych kompetencji Wspólnoty czy też do kompetencji dzielonych Wspólnoty i państw członkowskich ?

2) Czy art. 133 ust. 1 i 5, w związku z art. 300 ust. 2 traktatu WE, stanowi właściwą podstawę prawną dla aktu, na mocy którego zawarto, w imieniu Wspólnoty Europejskiej lub w imieniu Wspólnoty i jej państw członkowskich, wspomniane porozumienia?

Postanowienie Trybunału z dnia 14 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles, Belgia) — Tiercé Ladbroke SA (C-231/07), Derby SA (C-232/07) przeciwko Państwu Belgijskiemu

(Sprawy połączone C-231/07 i C-232/07) [1]

(Regulamin — Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 13 część B lit. d) pkt 3 — Zwolnienia — Pojęcie „depozytu" i „płatności" — Odmowa zwolnienia)

(2008/C 183/11)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Bruxelles,

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tiercé Ladbroke SA (C-231/07), Derby SA (C-232/07) przeciwko Belgii

Strona pozwana: Państwo Belgijskie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) — Wykładnia art. 13 część B lit. d) pkt 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1) — Zwolnienia transakcji, włączywszy w to pośrednictwo, dotyczących depozytu i płatności — Zakłady, loterie i inne rodzaje gier hazardowych lub pieniężnych — Usługi świadczone przez buralistes zobowiązanych do przyjmowania zakładów na rachunek dających zlecenie i wypłaty ewentualnych wygranych na rzecz zakładających się — Możliwość objęcia zwolnieniem przewidzianym w art. 13 część B lit. d) pkt 3

Sentencja

Pojęcia „transakcje, w tym pośrednictwo, dotyczące depozytu i płatności", zastosowane w art. 13 część B lit. d) pkt 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, powinny być interpretowane w ten sposób, że nie obejmują one świadczenia usług przez przedstawiciela działającego na rachunek mocodawcy wykonującego działalność z zakresu przyjmowania zakładów dotyczących wyścigów konnych i innych wydarzeń sportowych, polegające na tym, iż przedstawiciel przyjmuje zakłady w imieniu dającego zlecenie, rejestruje zakład, potwierdza jego przyjęcie poprzez wydanie klientowi biletu, zbiera pieniądze, wypłaca wygrane, ponosi wyłączną odpowiedzialność vis-à-vis dającego zlecenie za zarządzenie zebranymi pieniędzmi i ewentualną kradzież lub utratę pieniędzy, w zamian za co przedstawiciel ten otrzymuje wynagrodzenie w postaci prowizji od dającego zlecenie.

([1]) Dz.U. C 170 z 21.7.2007.

Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2008 r. — Hervé Raulin przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-454/07)

(2008/C 183/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Hervé Raulin (Przedstawiciele: adwokat C. Vaucois)

Strona pozwana: Republika Francuska

Postanowieniem z dnia 16 maja 2008 r. Trybunał (piąta izba) stwierdził, że jest oczywiście niewłaściwy do rozpoznania skargi i obciążył H. Raulina jego własnymi kosztami.

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2008 r. — Sandra Raulin przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-49/08)

(2008/C 183/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sandra Raulin (Przedstawiciel: adwokat C. Vaucois)

Strona pozwana: Republika Francuska

Postanowieniem z dnia 16 maja 2008 r. Trybunał (piąta izba) stwierdził, że jest oczywiście niewłaściwy do rozpoznania skargi i obciążył S. Raulin jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Węgry) w dniu 2 kwietnia 2008 r. — Lidl Magyarország Kereskedelmi Bt. przeciwko Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsa

(Sprawa C-132/08)

(2008/C 183/14)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lidl Magyarország Kereskedelmi Bt.

Strona pozwana: Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsa.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1999/5/WE ([1]) dotyczący swobodnego przepływu urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych (zwanych dalej „urządzeniami") można interpretować w ten sposób, że nie wolno nakładać innych, wykraczających poza przepisy wskazanego artykułu obowiązków w zakresie sprzedaży urządzeń podlegających tej dyrektywie, opatrzonych oznakowaniem CE przez producenta mającego siedzibę w innym państwie członkowskim?

2) Czy przepisy art. 2 lit. e) i f) dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([2]), z punktu widzenia obowiązków w zakresie sprzedaży można interpretować w ten sposób, że za producenta może być również uznany podmiot sprzedający urządzenia w jednym z państw członkowskich (który nie brał udziału w procesie ich wytwarzania), którego siedziba nie znajduje się w tym samym państwie członkowskim, co siedziba producenta?

3) Czy przepisy art. 2 lit. e) pkt i), ii) i iii) i art. 2 lit. f) dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady można interpretować w ten sposób, że dystrybutor (który nie jest tożsamy z producentem) urządzeń produkowanych w innym państwie członkowskim może być zobowiązany do wystawienia deklaracji zgodności zawierającej dane techniczne tych urządzeń?

4) Czy przepisy art. 2 lit. e) pkt i), ii) i iii) i art. 2 lit. f) dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady można interpretować w ten sposób, że podmiot zajmujący się wyłącznie sprzedażą określonych urządzeń w państwie członkowskim, na którego terytorium ma siedzibę, może być jednocześnie uznany za producenta tych urządzeń, jeżeli jego działalność w charakterze dystrybutora nie ma wpływu na cechy urządzeń dotyczące bezpieczeństwa?

5) Czy art. 2 lit. f) dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady można interpretować w ten sposób, że dystrybutorowi, którego definicję ten przepis zawiera, można stawiać wymagania, które zgodnie z tą dyrektywą można stawiać jedynie producentowi, o którym mowa w art. 2 lit. e), np. wymóg wystawienia deklaracji zgodności dotyczącej warunków technicznych?

6) Czy art. 30 ([dawniej] art. 36) Traktatu Rzymskiego i tzw. wymogi nadrzędne (mandatory requirements) mogą stanowić podstawę wyjątku w stosowaniu formuły Dassonville, przy jednoczesnym uwzględnieniu zasad równoważności (principle of equivalence) i wzajemnego uznawania (mutual recognition)?

7) Czy art. 30 ([dawniej] art. 36) Traktatu Rzymskiego można interpretować w ten sposób, że handlu i przywozu towarów w tranzycie nie wolno ograniczać z żadnego powodu innego, niż względy określone w tym postanowieniu?

8) Czy oznakowanie CE spełnia wymogi zasad równoważności i wzajemnego uznawania, lub wymogi ustanowione w art. 30 ([dawniej] art. 36) Traktatu Rzymskiego?

9) Czy oznakowanie CE można interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie nie mogą stosować w żadnym razie innych norm technicznych lub norm jakości w odniesieniu do urządzeń opatrzonych tym oznakowaniem?

10) Czy przepisy art. 6 ust. 1 i art. 8 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady można interpretować w ten sposób, że można uznać, iż w zakresie sprzedaży towarów, na producencie i dystrybutorze, w razie gdy producent nie sprzedaje wyrobów, ciążą takie same obowiązki?

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1999/5/WE z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności (Dz.U. L 91, str. 10).

([2]) Dyrektywa 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz.U. L 11, str. 4).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 7 kwietnia 2008 r. — VB Pénzügyi Lízing Zrt. przeciwko Ferencowi Schneiderowi

(Sprawa C-137/08)

(2008/C 183/15)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: VB Pénzügyi Lízing Zrt.

Strona pozwana: Ferenc Schneider

Pytania prejudycjalne

1) Czy ochrona konsumentów gwarantowana w dyrektywie Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ([1]) wymaga, by — niezależnie od rodzaju postępowania oraz jego kontradyktoryjności lub braku kontradyktoryjności — sąd krajowy w ramach kontroli swojej własnej właściwości oceniał z urzędu, nawet w braku stosownego wniosku, czy przedłożona mu klauzula umowna ma nieuczciwy charakter?

2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze, jakie kryteria powinien brać pod uwagę sąd krajowy w ramach takiej kontroli, w szczególności w przypadku, gdy klauzula umowna wskazuje jako właściwy nie sąd siedziby spółki będącej usługodawcą, lecz inny sąd, który jednak położony jest w pobliżu tej siedziby?

3) Czy na podstawie art. 23 akapit pierwszy Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości załączonego do traktatu o Unii Europejskiej, traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej wyłączona jest możliwość informowania z urzędu przez sąd krajowy Ministra Sprawiedliwości swego państwa członkowskiego o postępowaniu prejudycjalnym równolegle z jego wszczęciem?

([1]) Dz.U. L 95, str. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítélőtábla w dniu 7 kwietnia 2008 r. — Hochtief AG i Linde-Kca-Dresden GmbH przeciwko Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

(Sprawa C-138/08)

(2008/C 183/16)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Ítélőtábla

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hochtief AG y Linde-Kca-Dresden GmbH

Strona pozwana: Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

Interwenient: Budapest Főváros Önkormányzata

Pytania prejudycjalne

1) Czy procedury określone w art. 44 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE ([1]) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, który zastąpił art. 22 dyrektywy Rady 93/37/EWG ([2]) mają zastosowanie, jeżeli postępowanie w sprawie udzielenia zamówienia rozpoczęło się w chwili, gdy dyrektywa 2004/18/WE weszła już w życie, lecz nie upłynął jeszcze wyznaczony państwom członkowskim termin dostosowania się do tej dyrektywy, tak, że nie została ona jeszcze wtedy transponowana do prawa krajowego?

2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, sąd zwraca się również z pytaniem, czy w przypadku postępowań z zastosowaniem procedury negocjacyjnej z publikacją ogłoszenia, mając na uwadze to, że art. 44 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE stanowi, iż „w każdym jednak przypadku liczba zaproszonych kandydatów powinna być wystarczająca, aby zapewnić prawdziwą konkurencję", ograniczenie liczby odpowiednich kandydatów należy interpretować w ten sposób, że w drugiej fazie — na etapie udzielenia zamówienia — powinna być niezmiennie obecna minimalna liczba kandydatów (trzech).

3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie, sąd zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy wymóg, by „liczba odpowiednich kandydatów [była] wystarczająca" zgodnie z art. 22 ust. 3 dyrektywy Rady 93/37/EWG dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (zwanej dalej „dyrektywą"), należy interpretować w ten sposób, że jeżeli nie zostanie osiągnięta minimalna liczba (trzech) odpowiednich kandydatów zaproszonych do udziału w postępowaniu, nie można prowadzić dalszego postępowania polegającego na zaproszeniu do składania ofert.

4) Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości udzieli przeczącej odpowiedzi na trzecie pytanie, sąd zwraca się ponadto z pytaniem, czy art. 22 ust. 2 akapit drugi dyrektywy, znajdujący się wśród przepisów dotyczących proceder ograniczonych, zgodnie z którym „w każdym przypadku liczba kandydatów zaproszonych do składania ofert jest wystarczająca do zapewnienia rzeczywistej konkurencji", ma zastosowanie do postępowań z zastosowaniem dwuetapowej procedury negocjacyjnej, o której mowa w ust. 3.

([1]) Dz.U. L 134, str.114.
([2]) Dz.U. L 199, str.54.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Karlsruhe (Niemcy) w dniu 7 kwietnia 2008 r. — postępowanie karne przeciwko Rafet Kqiku

(Sprawa C-139/08)

(2008/C 183/17)

Język postępowania: niemiecki.

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Karlsruhe

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym:

Strona skarżąca:

1. Generalstaatsanwaltschaft Karlsruhe

2. Staatsanwaltschaft Konstanz

Oskarżony: Rafet Kqiku

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy zawarte w art. 1 i 2 decyzji nr 896/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. wprowadzającej uproszczony system kontroli osób na granicach zewnętrznych oparty na jednostronnym uznawaniu przez państwa członkowskie niektórych zezwoleń na pobyt wydawanych przez Szwajcarię i Lichtenstein do celów przejazdu tranzytem przez ich terytorium ([1]) należy interpretować w ten sposób, że wymienione w załączniku zezwolenia na pobyt wydane przez Szwajcarię i Lichtenstein wywołują bezpośrednio, z mocy jednostronnego uznania przez państwa członkowskie, które w pełni wprowadzają w życie dorobek Schengen, za równorzędne z ich wizami jednolitymi lub wizami krajowymi, skutki dokumentu pobytowego zezwalającego na przejazd tranzytem przez wspólny obszar,

czy też

przepisy art. 1 i 2 decyzji nr 896/2006/WE należy rozumieć w ten sposób, że obywatele państw trzecich, którzy posiadają wymienione w załączniku, jednostronnie uznane przez państwa, które w pełni wprowadzają w życie dorobek Schengen, zezwolenia na pobyt wydane przez Szwajcarię lub Lichtenstein, są zwolnieni do celów przejazdu tranzytem przez wspólny obszar z obowiązku wizowego wynikającego z art. 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 539/2001?

([1]) Dz.U. L 167, str. 8.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Niedersächsiche Finanzgericht — Siódma Izba w dniu 16 kwietnia 2008 r. — Monika Vollkommer przeciwko Finanzamt Hannover-Land I

(Sprawa C-156/08)

(2008/C 183/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Niedersächsiche Finanzgericht — Siódma Izba

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Monika Vollkommer

Strona pozwana: Finanzamt Hannover-Land I

Pytania prejudycjalne

Czy nałożenie niemieckiego podatku od nabycia nieruchomości na przyszłe roboty budowlane poprzez ich włączenie do podstawy opodatkowania podatkiem od nabycia nieruchomości gruntowej w przypadku nabycia niezabudowanej nieruchomości gruntowej (tak zwany jednolity przedmiot świadczenia składający się z robót budowlanych i nabycia nieruchomości gruntowej) narusza wspólnotowy zakaz wielokrotnego obciążania podatkiem obrotowym wyrażony w art. 401 dyrektywy w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ([1]) (dawniej: art. 33 ust. 1 szóstej dyrektywy) ([2]), jeśli roboty budowlane będące przedmiotem opodatkowania podatkiem od nabycia nieruchomości jednocześnie podlegają niemieckiemu podatkowi obrotowemu jako samodzielne usługi?

([1]) Dz.U. L 347, str. 1.
([2]) Dz.U L 145, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 18 kwietnia 2008 r. — Internationaal Verhuis- en Transportbedrijf Jan de Lely przeciwko État belge

(Sprawa C-161/08)

(2008/C 183/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Antwerpen (Belgia).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Internationaal Verhuis- en Transportbedrijf Jan de Lely.

Strona pozwana: État belge.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1593/91 ([1]) z dnia 12 czerwca 1991 r. w związku z art. 11 ust. 1 Konwencji celnej z dnia 14 listopada 1975 r. dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR (Konwencji TIR) należy interpretować w ten sposób, że termin zawity określony w art. 11 ust. 1 Konwencji TIR obowiązuje jedynie na rzecz stowarzyszenia poręczającego, lecz nie na rzecz posiadacza karnetu, ewentualnie w ten sposób, że przekroczenie terminu jednego roku po przyjęciu karnetu TIR w odniesieniu do posiadacza karnetu ma wpływ na ściągalność długu celnego bądź akcyzy bądź szczególnych podatków konsumpcyjnych oraz na jego odpowiedzialność i że przekroczenie terminu jednego roku ogranicza prawo właściwych organów celnych do poboru tego długu?

2) Czy art. 2 ust. 2 i 3 ww. rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1593/91 w związku z art. 11 ust. 1 i 2 Konwencji TIR należy interpretować w ten sposób, że określony tam termin dotyczy wyłącznie przeprowadzenia dowodu na okoliczność prawidłowości przewozu, jednakże nie dotyczy przeprowadzenia dowodu na okoliczność miejsca, w którym zostało popełnione naruszenie lub nieprawidłowość?

3) Czy art. 2 ust. 2 i 3 ww. rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1593/91 w związku z art. 11 ust. 1 i 2 Konwencji TIR należy interpretować w ten sposób, że jeżeli określony tam termin dotyczy również przeprowadzenia dowodu na okoliczność miejsca, w którym zostało popełnione naruszenie lub nieprawidłowość, to nie jest on terminem zawitym i że posiadacz karnetu może przedstawić ten dowód także po upływie tego terminu?

([1]) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1593/91 z dnia 12 czerwca 1991 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 719/91 w sprawie stosowania we Wspólnocie karnetów TIR oraz karnetów ATA jako dokumentów tranzytu (Dz.U. L 148, str. 11).

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-165/08)

(2008/C 183/20)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: B. Doherty i A. Szmytkowska, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

— stwierdzenie, że poprzez wprowadzenie zakazu swobodnego obrotu materiałem siewnym odmian zmodyfikowanych genetycznie oraz zakazując wpisania odmian zmodyfikowanych genetycznie do krajowego katalogu odmian Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy dyrektywy 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]), w całości, a w szczególności na mocy jej art. 22 i 23, jak również na mocy dyrektywy Rady 2002/53/WE ([2]), a w szczególności jej art. 4 ust. 4 i art. 16,

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przepis krajowy stanowiący, że „materiał siewny odmian genetycznie zmodyfikowanych nie może być dopuszczony do obrotu na terytorium Rzeczpospolitej Polskiej" jest niezgodny z dyrektywą 2001/18/WE, która określa zasady wprowadzania do obrotu organizmów zmodyfikowanych genetycznie. Art. 22 tej dyrektywy zakazuje Państwom Członkowskim nakładania dodatkowych warunków dotyczących obrotu organizmami dopuszczonymi na szczeblu wspólnotowym, natomiast art. 23 dyrektywy przewiduje jedynie ograniczenia lub zakazy mogące stosować się do poszczególnych organizmów zmodyfikowanych genetycznie i w szczególnych okolicznościach. W żadnym z przepisów dyrektywa nie zezwala państwu członkowskiemu na zakazywanie w sposób ogólny i nieuzasadniony obrotu na swoim terytorium całą kategorią, w tym przypadku materiałem siewnym, organizmów zmodyfikowanych genetycznie. Wspomniany przepis jest również niezgodny z dyrektywą 2002/53/WE, a zwłaszcza z jej art. 16, gdyż stanowi ograniczenie rynkowe w odniesieniu do materiału siewnego odmian wymienionych we wspólnym katalogu odmian gatunków roślin rolniczych.

Przepis krajowy stanowiący, że „odmian genetycznie zmodyfikowanych nie wpisuje się do krajowego rejestru" jest niezgodny z dyrektywą 2002/53/WE. Art. 4 ust. 4 tej dyrektywy nie zezwala Państwom Członkowskim na zakazanie, w sposób ogólny, wpisywania do krajowego rejestru odmian genetycznie zmodyfikowanych, lecz nakłada na nie jedynie obowiązek upewnienia się podczas wpisywania takich odmian do krajowego rejestru, ze każda z nich została zatwierdzona zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym mającym zastosowanie do organizmów zmodyfikowanych genetycznie.

([1]) Dz.U. L 106 z 17.4.2001, str. 1-39; Polskie wydanie specjalne Rozdział 15 Tom 06 P. 77–114.
([2]) Dz.U. L 193, 20.7.2002, str. 1-11; Polskie wydanie specjalne Rozdział 3 Tom 36 P. 281–291.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Büdingen (Niemcy) w dniu 18 kwietnia 2008 r. — Postępowanie karne przeciwko Guido Weberowi

(Sprawa C-166/08)

(2008/C 183/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgericht Büdingen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatsanwaltschaft bei dem Landgericht Gießen

Oskarżony: Guido Weber

Pytania prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 89/397/EWG — dyrektywy w sprawie kontroli środków spożywczych ([1]) — w odniesieniu do pojęcia „podmioty podlegające kontroli" należy interpretować w ten sposób, że pojęcie to obejmuje nie tylko producenta, lecz również dystrybutora danego środka spożywczego, jeżeli ma on zostać pociągnięty do odpowiedzialności przez organy ścigania w postępowaniu karnym lub w sprawach o wykroczenia za stan i etykietowanie środków spożywczych?

([1]) Dz.U. L 186, str. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België w dniu 21 kwietnia 2008 r. — Draka NK Cables Ltd, AB Sandvik International, VO Sembodja BV i Parc Healthcare International Limited przeciwko Omnipol Ltd

(Sprawa C-167/08)

(2008/C 183/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Draka NK Cables Ltd, AB Sandvik International, VO Sembodja BV i Parc Healthcare International Limited

Strona pozwana: Omnipol Ltd

Pytanie prejudycjalne

Czy wierzyciela, który wnosi powództwo w imieniu i na rachunek swojego dłużnika należy uznać za stronę w rozumieniu art. 43 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 ([1]), czyli stronę uprawnioną do wniesienia środka zaskarżenia od orzeczenia rozstrzygającego o wniosku o stwierdzenie wykonalności, nawet jeżeli formalnie nie uczestniczył on jako strona w postępowaniu, w ramach którego inny wierzyciel tego dłużnika złożył ten wniosek o stwierdzenie wykonalności?

([1]) Rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, 2001, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma (Włochy) w dniu 25 kwietnia 2008 r. — Pontina Ambiente Srl przeciwko Regione Lazio

(Sprawa C-172/08)

(2008/C 183/23)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Roma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pontina Ambiente Srl

Strona pozwana: Regione Lazio

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3 ust. 26 i 31 ustawy nr 549/95 jest sprzeczny z art. 12, 14, 43 i 46 Traktatu EWG oraz z dyrektywami 35/2000/WE ([1]) i 31/1999/WE ([2]), w szczególności, jeśli chodzi o zasady zawarte, odpowiednio, w preambule dyrektywy 35/2000/WE i w art. 10 dyrektywy 31/1999/WE, zgodnie, z którymi państwa członkowskie mają, między innymi, obowiązek zapobiegania brakowi równości na rynku wspólnotowym poprzez ustanawianie przepisów zwalczających nieterminową zapłatę, tak by nie dochodziło do nadużywania swobody kontraktowej ze szkodą dla wierzyciela w sytuacji, w której głównym celem umowy jest przysporzenie dłużnikowi dodatkowej płynności ze szkodą dla dłużnika oraz przepisów przewidujących naprawienie szkody poniesionej przez wierzyciela w wyniku spóźnionej zapłaty ze strony dłużnika?

([1]) Dz.U. L 200, str. 35.
([2]) Dz.U. L 182, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te Amsterdam (Niderlandy) w dniu 25 kwietnia 2008 r. — Kloosterboer Services B.V. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam, Laan op Zuid

(Sprawa C-173/08)

(2008/C 183/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechtshof te Amsterdam

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kloosterboer Services B.V.

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam, Laan op Zuid

Pytania prejudycjalne

1) Czy rozporządzenie Komisji (WE) nr 384/2004 ([1]) z dnia 1 marca 2004 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej jest ważne w zakresie, w jakim przewiduje, że towary opisane w pkt 2.7 ([2]) objęte są podpozycją 8414 59 30 Nomenklatury Scalonej?

2) Jeżeli rozporządzenie nr 384/2004 jest nieważne, czy taryfę celną można interpretować w ten sposób, że wskazane towary należy zaklasyfikować, jako „Części i akcesoria do maszyn objętych pozycją 8471", do podpozycji 8473 30 90 Nomenklatury Scalonej?

([1]) Dz.U. L 64, str. 21.
([2]) Rozpatrywane towary składają się z dwóch elementów: z części popularnie nazywanej „heatsink" (rozpraszacz termiczny) i z wentylatora, które są ze sobą połączone w sposób trwały i tworzą jedną całość.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 8 maja 2008 r. — Zuid-Chemie BV przeciwko Philippo's Mineralenfabriek NV/SA, obecnie PMF Productions

(Sprawa C-189/08)

(2008/C 183/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zuid-Chemie BV

Strona pozwana: Philippo's Mineralenfabriek NV/SA

Pytania prejudycjalne

a) Jaką szkodę należy w przypadku czynu niedozwolonego, takiego jak czyn, który stanowi podstawę żądań Zuid-Chemie, uznać za pierwotną szkodę powstałą wskutek tego czynu: szkodę powstałą wskutek dostawy wadliwego produktu, czy szkodę powstałą przy zwykłym użyciu produktu w celu, dla którego był on przeznaczony?

b) Jeżeli prawidłowy jest drugi wariant: czy miejsce, w którym powstała ta szkoda może zostać uznane jedynie wówczas za „miejsce gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę" w rozumieniu art. 5 nr 3 rozporządzenia nr 44/2001 ([1]), gdy szkoda polega na fizycznej szkodzie na osobie lub rzeczy, lub czy jest to również możliwe, gdy (w pierwszej kolejności) powstanie jedynie szkoda majątkowa?

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 14 stycznia 2008 r. — sprawa z zakresu prawa rolnego z udziałem: Hermanna Fischera, Rolfa Schlattera i Regierungspräsidium Freiburg

(Sprawa C-193/08)

(2008/C 183/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Hermann Fischer, Rolf Schlatter i Regierungspräsidium Freiburg

Pytania prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 1 załącznika I do Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób (Dz.U. 2002, L 114, str. 6) należy interpretować w ten sposób, że w zakresie dostępu do prowadzenia własnej działalności gospodarczej i jej wykonywania gwarancja, by traktowanie w państwie przyjmującym nie było mniej korzystne niż ma to miejsce w stosunku do jego własnych obywateli, odnosi się wyłącznie do osób prowadzących działalność gospodarczą w rozumieniu art. 12 ust. 1 załącznika I do umowy, czy też znajduje ona zastosowanie również w stosunku do osób prowadzących działalność gospodarczą na terenach przygranicznych w rozumieniu art. 13 ust. 1 załącznika I do umowy ([1])?

([1]) Dz.U. L 114, str. 6.

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republika Francuska

(Sprawa C-197/08)

(2008/C 183/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: W. Mölls, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy systemu cen minimalnych dla papierosów dopuszczonych do konsumpcji we Francji, podobnie jak i zakazu sprzedaży wyrobów tytoniowych „po cenie promocyjnej sprzecznej z celami ochrony zdrowia publicznego", Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy 95/59/WE; ([1])

— obciążenie Republika Francuska kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi, ze art. ust. 1 dyrektywy 5/5/WE, w świetle wykładni Trybunału, wyraźnie zakazuje interwencji państw członkowskich w celu wprowadzenia w sposób uznaniowy cen minimalnych sprzedaży detalicznej wyrobów tytoniowych. W zakresie, w jakim uniemożliwiają one producentom i importerom z państw trzecich swobodnego ustalenia maksymalnych cen sprzedaży detalicznej każdego z ich wyrobów, rzeczona cena minimalna ogranicza w rzeczywistości konkurencję ze względu na cenę i stanowi zagrożenie dla rynku wewnętrznego.

Ponadto, jeżeli chodzi o podkreślaną przez pozwaną konieczność uchylenia wyżej wymienionego przepisu w celu ochrony zdrowia publicznego, Komisja nie zaprzecza temu, ze w niektórych okolicznościach, może okazać się konieczne odstąpienie od przepisów traktatu WE dotyczących swobodnego przepływu towarów w celu osiągnięcia tego celu. Jednakże w niniejszej sprawie, zgodnie ze wcześniejszym orzecznictwem Trybunału, cel ochrony zdrowia publicznego może w sposób odpowiedni zostać osiągnięty poprzez zwiększone opodatkowanie wyrobów tytoniowych, co chroniłoby zasadę swobodnego ustalania cen.

([1]) Dyrektywa Rady 95/59/WE z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie podatków innych niż podatki obrotowe, wpływających na spożycie wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 21, str. 40).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessisches Finanzgericht, Kassel (Niemcy) w dniu 16 maja 2008 r. — Plantanol GmbH & Co.KG przeciwko Plantanol GmbH & Co.KG

(Sprawa C-201/08)

(2008/C 183/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Hessisches Finanzgericht, Kassel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Plantanol GmbH & Co.KG

Strona pozwana: Plantanol GmbH & Co.KG

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych (dyrektywy w sprawie biopaliw) ([1]), zwłaszcza w świetle rozważań zawartych w jej motywach 10, 12, 14, 19, 22 i 27, stoi na przeszkodzie krajowemu uregulowaniu takiemu jak § 50 ust. 1 pkt 1 Energiesteuergesetz (ustawy w sprawie opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej) w brzmieniu nadanym Biokraftstoffquotengesetz (ustawą w sprawie stopy biopaliw) z dnia 18 grudnia 2006 r., zgodnie z którym zniesiona została korzyść wynikająca z zawartych w mieszankach paliw części biopaliw otrzymywanych z oleju roślinnego, które odpowiadają normie DIN V 51605 (stan z lipca 2006 r.)?

2) Czy wspólnotowe zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań wymagają, by państwo członkowskie mogło zmienić przepisy wydane w celu zastosowania się do tej dyrektywy i ustanawiające obowiązujący przez wiele lat system wspierania użycia biopaliw w drodze korzyści podatkowych na niekorzyść uprzywilejowanego do tej pory przedsiębiorstwa jedynie przy zaistnieniu szczególnych okoliczności i w ściśle określonym okresie czasu?

([1]) Dz.U. L 123, str. 42.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 12 marca 2008 r. w sprawie T-332/04 Sebirán, S.L. przeciwko OHIM i El Coto De Rioja, S.A. wniesione w dniu 21 maja 2008 r. przez Sebirán, S.L.

(Sprawa C-210/08 P)

(2008/C 183/29)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Sebirán, S.L. (przedstawiciele: J. Calderón Chavero i T. Villate Consonni, adwokaci)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i El Coto de Rioja, SA

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku wydanego przez czwartą izbę Sądu Pierwszej Instancji w dniu 12 marca 2008 r. w sprawie T-332/04 na takiej podstawie, iż znaki towarowe EL COTO/COTO DE IMAZ (z jednej strony) i COTO D'ARCIS (z drugiej strony) są wyraźnie ze sobą kompatybilne;

— wydanie orzeczenia w przedmiocie kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Różnica zdań w odniesieniu do oceny dokonanej przez Sąd Pierwszej Instancji. Sebirán uważa, iż wspólnotowy znak towarowy COTO D'ARCIS nie jest objęty zakazem określonym w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 ([1]), ponieważ w razie sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego, a w tym przypadku znaków towarowych EL COTO i COTO DE IMAZ, nie należy odmawiać rejestracji tego najnowszego znaku, z uwagi na to, iż, do celów tego zakazu, różni się on w wystarczający sposób od wcześniejszych znaków towarowych, bez względu na to czy towary lub usługi oznaczone tymi znakami i zgłoszonym znakiem towarowym są, postrzegając je globalnie, podobne bądź identyczne. Ponadto, nie istnieje w odczuciu odbiorców żadne prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd na całym terytorium Unii Europejskiej. To prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd nie obejmuje prawdopodobieństwa skojarzenia ze wcześniejszym znakiem towarowym.

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-219/08)

(2008/C 183/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa i J.-P. Keppenne, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że w związku z wymaganiem w przypadku delegowania pracowników będących obywatelami państw trzecich przez przedsiębiorstwa wspólnotowe w ramach świadczenia usług:

  a) uprzedniego zezwolenia na wykonywanie działalności gospodarczej;

  b) aby pozwolenie na pobyt wydane w państwie siedziby pracodawcy było ważne przez co najmniej trzy miesiące po zakończeniu świadczenia usługi;

  c) aby pracownik musiał być zatrudniony u tego samego pracodawcy świadczącego usługi od co najmniej sześciu miesięcy;

  Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy art. 49 WE;

— obciążenie Królestwo Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje zasadniczo, że wymogi nałożone przez stronę pozwaną w przypadku delegowania pracowników będących obywatelami państw trzecich przez usługodawców mających siedzibę w państwie członkowskim innym niż Belgia ograniczają swobodę świadczenia usług, ponieważ dyskryminują tych usługodawców w porównaniu z ich konkurentami mającymi siedzibę na terytorium belgijskim.

W swoim pierwszym zarzucie Komisja twierdzi, że system uprzedniego zezwolenia na wykonywanie działalności gospodarczej stanowi nieproporcjonalną przeszkodę w swobodnym świadczeniu usług. Taka przeszkoda nie może być ponadto uzasadniona ani jakimikolwiek względami interesu ogólnego, ani odniesieniem do zasad dorobku Schengen.

W swoim drugim zarzucie skarżąca podnosi dysproporcjonalny charakter wymogu, zgodnie z którym pozwolenie na pobyt wydane w państwie siedziby pracodawcy musi być ważne przez co najmniej trzy miesiące po zakończeniu świadczenia usługi.

W swoim trzecim zarzucie Komisja podkreśla, że w braku pozytywnych zmian legislacyjnych ze strony strony pozwanej, warunek aby pracownik musiał być zatrudniony u tego samego pracodawcy świadczącego usługi od co najmniej sześciu miesięcy stanowi nieuzasadnione ograniczenie swobodnego świadczenia usług.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-220/08)

(2008/C 183/31)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: M. Condou-Durande, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE ([1]) z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 38 tej dyrektywy

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2004/83/WE upłynął w dniu 10 października 2006 r.

([1]) Dz.U. L 304 z 30.9.2004, str. 12.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-234/08)

(2008/C 183/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: H. Støvlbæk, pełnomocnik)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2006/100/WE z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie swobodnego przepływu osób, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii ([1]) lub w każdym razie nie powiadamiając o ich przyjęciu Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 tej dyrektywy

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2006/100/WE upłynął w dniu 1 stycznia 2007 r.

([1]) Dz. U. L 363, str. 141.

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-239/08)

(2008/C 183/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komicja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: C. Huvelin, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2006/100/WE z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie swobodnego przepływu osób, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii ([1]) lub w każdym razie nie powiadamiając o ich przyjęciu Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 2 tej dyrektywy

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2006/100/WE upłynął w dniu przystąpienia Rumunii i Bułgarii do Unii Europejskiej, tj. w dniu 1 stycznia 2007 r. Na dzień wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła wszystkich środków transpozycji dyrektywy lub nie poinformowała o nich Komisji.

([1]) Dz.U. L 363, str. 141.

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-240/08)

(2008/C 183/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: N. Yerrell, pełnomocnik)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla dostosowania się do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i (EWG) nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylającej dyrektywę Rady 88/599/EWG ([1]), a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2006/22/WE upłynął w dniu 1 kwietnia 2007 r. Jednakże do chwili wniesienia niniejszej skargi strona skarżąca nie wprowadziła środków niezbędnych dla dokonania transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie powiadomiła o nich Komisji.

([1]) Dz.U. L 102, str. 35.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-245/08)

(2008/C 183/35)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: P. Andrade i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2006/100/WE z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie swobodnego przepływu osób, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii ([1]) lub w każdym razie nie powiadamiając o ich przyjęciu Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 tej dyrektywy

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2006/100/WE upłynął w dniu 1 stycznia 2007 r.

([1]) Dz. U. L 363, str. 141.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2008 r. — Ceuninck przeciwko Komisji

(Sprawa T-282/03) [1]

(Służba publiczna — Urzędnicy — Powołanie — Stanowisko doradcy w ramach OLAF — Odrzucenie kandydatury — Kompetencje dyrektora generalnego OLAF — Zgodność z prawem ogłoszenia o wolnym stanowisku pracy — Naruszenie zasad powoływania urzędników w grupach zaszeregowania A4 i A5 — Nadużycie władzy — Oczywisty błąd w ocenie)

(2008/C 183/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Paul Ceuninck (Hertsberge, Belgia) (przedstawiciele: początkowo G. Vandersanden i A. Finchelstein, następnie G. Vandersanden i L. Levi, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Joris i C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności ogłoszenia o wolnym stanowisku pracy COM/051/02 oraz całego postępowania rekrutacyjnego prowadzonego odnośnie do tego stanowiska, a także wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji o powołaniu pani S. wydanej przez organ powołujący w dniu 13 września 2002 r. i dorozumianej decyzji odrzucającej kandydaturę skarżącego.

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Paul Ceuninck oraz Komisja pokryją każdy swoje własne koszty postępowania.*

[1] Dz.U. C 251 z 18.3.2003.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2008 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa T-18/04) [1]

(Zabezpieczenie społeczne — Wniosek o pokrycie kosztów lekarskich — Dorozumiane oddalenie wniosku)

(2008/C 183/37)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciele: początkowo A. Distante, następnie G. Cipressa, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i J. Curral, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferro)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze wniosek o stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji organu powołującego oddalającej wniosek skarżącego z dnia 25 listopada 2002 r., złożony celem uzyskania zwrotu 100 % kosztów medycznych na podstawie art. 72 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich, po drugie wniosek o stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji oddalającej zażalenie skarżącego na oddalenie wniosku z dnia 25 listopada 2002 r., po trzecie wniosek o stwierdzenie prawa skarżącego, w rozumieniu art. 72 regulaminu pracowniczego, do zwrotu 100 % kosztów medycznych poniesionych przez niego w związku z leczeniem chorób, na które cierpi i po czwarte wniosek o zasądzenie od Komisji zapłaty 100 % tych kosztów medycznych.

Sentencja wyroku

1) *Stwierdza się nieważność dorozumianej decyzji oddalającej wniosek z dnia 25 listopada 2002 r.*

2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*

3) *Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.*

[1] Dz.U. C 71 z 20.3.2004.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 czerwca 2008 r. — Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji

(Sprawa T-141/05) [1]

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Częściowa odmowa — Akt niezaskarżalny — Akt wyłącznie potwierdzający — Niedopuszczalność)

(2008/C 183/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Internationaler Hilfsfonds eV (Rosbach, Niemcy) (przedstawiciel: H. Kaltenecker, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira, S. Fries i C. Ladenburger, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji, która jakoby miała być zawarta w piśmie Komisji z dnia 14 lutego 2005 r. odmawiającym skarżącej dostępu do niektórych dokumentów akt sprawy dotyczącej umowy LIEN 97-2011

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.*

2) *Internationaler Hilfsfonds eV pokrywa własne koszty, jak również koszty poniesione przez Komisję.*

---

[1] Dz.U. C 143 z 11.6.2005.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2008 r. — Novartis przeciwko OHIM (BLUE SOFT)

(Sprawa T-330/06) [1]

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego BLUE SOFT — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2008/C 183/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Novartis AG (Bazylea, Szwajcaria) (przedstawiciel: N. Hebeis, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 września 2006 r. (sprawa R 270/2006-1) dotyczącą wniosku o rejestrację słownego znaku towarowego BLUE SOFT jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Novartis AG zostaje obciążona kosztami postępowania.*

---

[1] Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2008 r. — Gabel Industria Tessile przeciwko OHIM — Creaciones Garel (GABEL)

(Sprawa T-85/07) [1]

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego GABEL — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy GAREL — Częściowa odmowa rejestracji — Zakres badania, jakie powinno być przeprowadzane przez izbę odwoławczą — Obowiązek rozpoznania odwołania w całości — Artykuł 62 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2008/C 183/40)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Gabel Industria Tessile SpA (Rovellasca, Włochy) (przedstawiciel: A. Petruzzelli, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto i L.Rampini, pełnomocnicy)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Creaciones Garel, SA (Logroño, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 stycznia 2007 r. (sprawa R 960/2006-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Creaciones Garel, SA a Gabel Industria Tessile SpA.

Sentencja

1) *Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 25 stycznia 2007 r. (sprawa R 960/2006-2).*

2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*

3) *Gabel Industria Tessile SpA i OHIM ponoszą własne koszty.*

([1]) Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 czerwca 2008 r. — WWF-UK przeciwko Radzie

(Sprawa T-91/07) ([1])

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie Rady (WE) nr 41/2007 — Odnowienie zasobów dorsza — Ustalenie TAC na rok 2007 — Akt o charakterze generalnym — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2008/C 183/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: WWF-UK (Godalming, Surrey, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: R. Stein, solicitor, P. Sands i J. Simor, barristers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. de Gregorio Merino i M. Moore, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Oliver i M. van Heezik, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 41/2007 z dnia 21 grudnia 2006 r. ustalającego wielkości dopuszczalnych połowów na 2007 r. i związane z nimi warunki dla pewnych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe (Dz.U. L 15, str. 1) w zakresie, w jakim ustala ono „ogólny dopuszczalny połów" (TAC) dorsza w roku 2007 w strefach objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 423/2004 z dnia 26 lutego 2004 r. ustanawiającym środki odnowienia zasobów dorsza (Dz.U. L 70, str. 8)

Sentencja postanowienia

1) *Skarga zostaje oddalona jako niedopuszczalna.*

2) *WWF-UK pokrywa koszty własne i koszty poniesione przez Radę.*

3) *Komisja pokrywa własne koszty.*

([1]) Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 czerwca 2008 r. — Atlantic Dawn i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-172/07) ([1])

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Kwoty połowowe — Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2008/C 183/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Atlantic Dawn Ltd (Killybegs, Donegal, Irlandia); Antarctic Fishing Co. Ltd (Killybegs, Donegal); Atlantean Ltd (Killybegs, Donegal); Killybegs Fishing Enterprises Ltd (Killybegs, Donegal); Doyle Fishing Co. Ltd (Killybegs, Donegal); Western Seaboard Fishing Co. Ltd (Killybegs, Donegal); O'Shea Fishing Co. Ltd (Killybegs, Donegal); Aine Fishing Co. Ltd (Burtonport, Donegal); Brendelen Ltd (Greencastle, Donegal); Cavankee Fishing Co. Ltd (Greencastle, Donegal); Ocean Trawlers Ltd (Killybegs, Donegal); Eileen Oglesby (Burtonport, Donegal); Noel McGing (Killybegs, Donegal); Mullglen (Dublin, Irlande); Bradan Fishing Co. Ltd (Sligo, Sligo, Irlandia); Larry Murphy (Castletownbere, Cork, Irlandia); Pauric Conneely (Claregalway, Galway, Irlandia); Thomas Flaherty (Kilronan, Aran Islands, Galway); Carmarose Trawling Co. Ltd (Killybegs, Donegal); Colmcille Fishing Ltd (Killybegs, Donegal) (przedstawiciele: G. Hogan, SC, N. Travers, T. O'Sullivan, BL, i D. Barry, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: K. Banks, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: N. Díaz Abad, abogado del Estado)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 147/2007 z dnia 15 lutego 2007 r. dostosowującego określone kwoty połowowe od 2007 r. do 2012 r. na mocy art. 23 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 46, str. 10)

Sentencja postanowienia

1) *Skarga zostaje oddalona jako niedopuszczalna.*

2) *Skarżący, Atlantic Dawn Ltd i inni, pokrywają koszty własne i koszty poniesione przez Komisję.*

3) *Królestwo Hiszpanii pokrywa koszty własne.*

([1]) Dz.U. C 170 z 21.7.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 maja 2008 r. — Transports Schiocchet — Excursions przeciwko Komisji

(Sprawa T-220/07) ([1])

(Skarga o odszkodowanie — Termin przedawnienia — Artykuł 46 statutu Trybunału Sprawiedliwości — Niedopuszczalność)

(2008/C 183/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Transports Schiocchet — Excursions SARL (Beuvillers, Francja) (predstawiciel: D. Schönberger, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J.-F. Pasquier i N. Yerrell, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie odszkodowania za szkodę jaką miałaby ponieść skarżąca w wyniku różnych niezgodnych z prawem działań zarzucanych instytucjom wspólnotowym.

Sentencja

1) *Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.*

2) *Transports Schiocchet — Excursions SARL zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 199 z 25.8.2007.

Skarga wniesiona w dniu 3 stycznia 2008 r. — Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu (EMSA) przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa T-4/08)

(2008/C 183/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu (EMSA) (przedstawiciele: profesor E. Pache, i J. Menza, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o wydanie, na podstawie art. 14 zdanie drugie porozumienia o siedzibie, wyroku, stwierdzającego, że:

— rząd portugalski jest związany postanowieniami porozumienia o siedzibie, które jest instrumentem prawa międzynarodowego publicznego z zakresu prawa wspólnotowego, i które nie może być zmodyfikowane lub zmienione jednostronnie przez Portugalię, w tym poprzez krajowe przepisy prawne;

— zgodnie z porozumieniem o siedzibie rząd portugalski jest zobowiązany do zapewnienia pracownikom Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu oraz członkom ich rodzin prawa do przywozu z państwa ich ostatniego zamieszkania oraz z państwa, którego są obywatelami, bez opłat i bez zakazów i ograniczeń, w ramach pierwszego osiedlenia się, w terminie pięciu lat od czasu zatrudnienia ich przez Agencję i maksymalnie w dwóch przesyłkach, samochodów nabytych na warunkach rynku w danym kraju, oraz że ani obecne ani wcześniejsze stosowanie postanowień tego porozumienia o siedzibie przez właściwe portugalskie organy władzy nie jest zgodne z tym obowiązkiem;

  w szczególności, że rząd portugalski jest zobowiązany do rejestracji na wniosek, w ramach specjalnego systemu opłat oraz bez zakazów lub ograniczeń pojazdów pracowników Agencji oraz ich rodzin, nabytych na warunkach rynku w państwie ich wcześniejszego zamieszkania lub w państwie, którego są obywatelami;

— zgodnie z porozumieniem o siedzibie rząd portugalski jest zobowiązany do zapewnienia tego, aby pracownicy Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu i członkowskie ich rodzin korzystali z tych samych przywilejów i immunitetów, zwolnień i udogodnień, co przyznane przez Portugalię członkom porównywalnych kategorii korpusów dyplomatycznych w Republice Portugalskiej, oraz że ani obecne ani wcześniejsze stosowanie postanowień porozumienia o siedzibie przez właściwe portugalskie organy władzy nie jest zgodne z tym obowiązkiem;

w szczególności, że rząd portugalski jest zobowiązany do stosowania postanowień obowiązujących do lipca 2007 r. dotyczących rejestracji i opodatkowania samochodów pracowników korpusu dyplomatycznego do pracowników Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu, którzy podjęli pracę przed tą datą, oraz do członków ich rodzin;

że rząd portugalski jest zobowiązany do stosowania zasad i postanowień obowiązujących do lipca 2007 r. dotyczących rejestracji i opodatkowania pojazdów pracowników korpusu dyplomatycznego we wszystkich innych przypadkach;

że rząd portugalski jest zobowiązany do zapewnienia, że członkowie personelu pracowniczego Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu i członkowie ich rodzin, faktycznie posiadają takie przywileje i immunitety, zwolnienia i udogodnienia, jakie Portugalia przyznała członkom porównywalnej kategorii korpusu dyplomatycznego w Republice Portugalskiej oraz że ani w obecnej ani we wcześniejszej praktyce portugalskie organy władzy nie rozpatrywały wniosków o rejestrację złożonych przez członków Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu i członków ich rodzin, sprzecznie z tym obowiązkiem;

— postanowienia porozumienia o siedzibie powinny być interpretowane i stosowane, w taki sposób, aby członkowie personelu pracowniczego Europejskiej Agencji Morskiej i członkowie ich rodzin korzystali przynajmniej z takich samych praw, co wszyscy obywatele Unii Europejskiej przenoszący miejsce zamieszkania do Portugalii, w odniesieniu do wprowadzeniu uzywanych samochodów na terytorium Portugalii;

— na podstawie porozumienia o siedzibie za rozsądny termin na rozpatrzenie wniosków pracowników Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu i członków ich rodzin o rejestrację należy uznać okres nie dłuższy niż dwa miesiące; oraz

— na podstawie art. 87(2) regulaminu Sądu Pierwszej Instancji wnosi o obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu (zwana dalej „EMSA" lub „agencją" została ustanowiona przez rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 ([1]), a jej siedziba znajduje się w Lizbonie. W dniu 28 lipca 2004 r. został podpisany protokół pomiędzy Portugalią a Europejską Agencją ds. Bezpieczeństwa na Morzu (zwany dalej „protokołem"). ([2]). Protokół obejmuje stosunki pomiędzy EMSA a Portugalią, jako państwem przyjmującym i znajduje zastosowanie do Agencji oraz jej pracowników.

Skarżąca podnosi, że portugalski rząd zaproponował bez wcześniejszego wniosku lub sugestii ze strony EMSA zawarcie rzeczonego porozumienia o siedzibie ustanawiającego szereg przywilejów i immunitetów, zwolnień i udogodnień dla Agencji i jej pracowników, odzwierciedlającego w znacznym stopniu postanowienia Protokołu w sprawie Przywilejów i Immunitetów Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „protokołem", a ponadto ustanawiającego dodatkowe udogodnienia. Podnosi również, że zaproponowany tekst porozumienia o siedzibie był podobny do tekstu porozumienia o siedzibie zawartego pomiędzy Portugalią a Europejskim Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (zwanego dalej „EMCDDA") z dnia 26 czerwca 1996 r., w szczególności w zakresie dotyczącym rejestracji pojazdów.

We wrześniu 2005 r. została utworzona grupa robocza złożona, z jednej strony z przedstawicieli rządu portugalskiego, oraz z drugiej strony z przedstawicieli EMSA i EMCDDA, w celu sporządzenia szczegółowego projektu przepisów administracyjnych koniecznych dla implementacji obydwu porozumień o siedzibie oraz protokołów.

Skarżąca twierdzi, że administracja portugalska nie rozpatrując wniosków o rejestrację pojazdów przedłożonych przez pracowników EMSA uchybiła zobowiązaniom wynikającym z porozumienia o siedzibie, wyjaśniającego zobowiązania wynikające z protokołu mającego zastosowanie do EMSA na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1406/2002. Skarżąca twierdzi ponadto, że portugalskie organy władzy nie stosują właściwego obowiązującego prawa portugalskiego w odniesieniu do pracowników EMSA i członków ich rodzin, podczas gdy czynią to w stosunku do EMCDDA i misji dyplomatycznych. Zdaniem skarżącej, takie zachowanie spowodowało poważne przeszkody w funkcjonowaniu EMSA, ponieważ samochody nabywane w uzasadnionym oczekiwaniu, iż zostaną zastosowane istniejące przepisy, pozostały niezarejestrowane. Ponadto samochody sprowadzone z miejsca wcześniejszego zamieszkana lub z państwa obywatelstwa członków personelu pracowniczego pozostały z numerami rejestracyjnymi państw członkowskich wcześniejszego miejsca zamieszkania, pomimo prawa tego państwa dotyczącego obowiązku przerejestrowania. Podsumowując, skarżąca twierdzi, że decyzja portugalskich organów władzy o nierozpatrywaniu wniosków o rejestrację samochodów spowodowała szereg poważnych prawnych i administracyjnych trudności dla członków personelu pracowniczego, którzy nie mieli innego wyjścia jak prowadzić samochód naruszeniem obowiązków dotyczących rejestracji, ubezpieczenia i kontroli technicznej.

Jeżeli chodzi o jurysdykcję Trybunału, to w dalszej części skargi podniesiono, że zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia WE nr 1406/2002 Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania na podstawie klauzuli arbitrażowej zamieszczonych w umowach zawartych przez EMSA oraz, ze zgodnie z art. 14 porozumienia o siedzibie, spory dotyczące stosowania tego porozumienia będą rozpatrywane przez grupę ad hoc złożoną z czterech członków. Jeżeli spór nie zostanie rozwiązany w ten sposób, podlegać on będzie rozstrzygnięciu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Zdaniem skarżącej, ponieważ postępowanie w sprawie rozstrzygnięcia sporu na podstawie art. 14 porozumienia o siedzibie okazało się bezowocne, to Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w sprawie interpretacji porozumienia o siedzibie, na podstawie art. 238 WE, zgodnie z którym

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania na podstawie klauzuli arbitrażowej zamieszczonej w umowie zawartej przez Wspólnotę lub w jej imieniu, na podstawie art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1406/2002, zgodnie z którym Agencja jest częścią Wspólnoty, oraz na postawie art. 225 WE, zgodnie z którym Sąd Pierwszej Instancji jest właściwy do rozstrzygania w pierwszej instancji spraw wniesionych na podstawie art. 238 WE.

Skarżąca podnosi również, że zmierza do tego, aby Trybunał potwierdził, iż porozumienie o siedzibie jest instrumentem międzynarodowego prawa publicznego z zakresu prawa wspólnotowego i wiąże portugalskie organy władzy, a także że nie może ono być jednostronnie zmieniane. Ponadto wnosi ona o orzeczenie, iż nierozpatrywnie wniosków o rejestracje pojazdów silnikowych jej personelu pracowniczego jest sprzeczne z postanowieniami protokołu oraz ze portugalskie organy władzy są zobowiązane do implementacji właściwych przepisów protokołu w rozsądnym terminie. Wreszcie, skarżąca twierdzi, iż porozumienie o siedzibie nie powinno być interpretowane w ten sposób, iż personel pracowniczy EMSA nie posiada przynajmniej tych samych praw, w zakresie rejestracji pojazdów, co każdy obywatel UE przenoszący swoje miejsce zamieszkania do Portugalii.

---

(1) Rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu (Dz.U. 2002 L 208, str. 1).

(2) Opublikowany w portugalskim Dzienniku Urzędowym nr 224 z dnia 22.9.2004, str. 6073, dostępny na oficjalnej stronie EMSA: http://www.emsa.eu.int/Docs/legis/protocol %20pt % 20government %20and %20emsa.pdf

---

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 21 lutego 2008 r. w sprawie F-31/07, Putterie-De-Beukelaer przeciwko Komisji, wniesione w dniu 5 maja 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-160/08 P)

(2008/C 183/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Françoise Putterie-De-Beukelaer (Bruksela, Belgia)

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku

— przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez SSP

— orzeczenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu Komisja wnosi o uchylenie wyroku Sądu ds. Służby Publicznej (SSP) z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie F-31/07, Putterie-De-Beukelaer przeciwko Komisji, którym SSP stwierdził nieważność sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej F. Putterie-De-Beukelaer za okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. w zakresie w jakim nie uznano w nim jej potencjalnej zdolności do wykonywania obowiązków należących do kategorii B*.

Na poparcie odwołania Komisja podnosi jedyny zarzut, dotyczący po pierwsze naruszenia przez SSP zasad odnoszących się do zakresu kontroli dokonywanej z urzędu przez sąd wspólnotowy, a po drugie naruszenie zakazu orzekania ultra petita.

Komisja uważa, że SSP nie miał prawa rozpoznawania z urzędu zarzutu dotyczącego materialnej zgodności z prawem zaskarżonego aktu, który to zarzut dotyczył nieprzestrzegania zakresów stosowania odpowiednio art. 43 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich oraz art. 10 ust. 3 załącznika XIII do tego regulaminu, ponieważ zarzuty materialne nie są bezwzględnymi przeszkodami procesowymi.

Tytułem subsydiarnym Komisja podnosi, że ponieważ możliwy jest pogląd, iż pkt 75 i 76 zaskarżonego wyroku można wyodrębnić z zarzutu dotyczącego materialnej zgodności z prawem zaskarżonego aktu i zakwalifikować jako oddzielny zarzut dotyczący braku kompetencji autora zaskarżonego aktu, SSP naruszył jej zdaniem prawo Komisji do obrony, ponieważ nie została ona w tej kwestii wysłuchana zgodnie z art. 77 regulaminu SSP.

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2008 r. — Ivanov przeciwko Komisji

(Sprawa T-166/08)

(2008/C 183/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vladimir Ivanov (Boulogne Billancourt, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Rollinger)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie odpowiedzialności Komisji za naruszenie zasad przejrzystości, dobrej administracji, niedyskryminacji i równości traktowania w ramach postępowania rekrutacyjnego, które odbyło się w związku z ogłoszeniem o wakacie na stanowisku doradcy przedakcesyjnego i sprawozdawcy politycznego z siedzibą w Sofii, w maju 2003 r.;

— zasądzenie od Komisji odszkodowania za poniesioną szkodę na podstawie art. 288 akapit drugi Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;

— tym samym, zasądzenie od strony przeciwnej zapłaty na rzecz strony skarżącej kwoty 180 000 EUR tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę;

— jak również kwoty 10 000 EUR tytułem krzywdy doznanej przez stronę skarżącą;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący zgłosił w 2003 r. swą kandydaturę na stanowisko pracownika lokalnego wykonującego zadania doradcy przedakcesyjnego w Sofii. Jego kandydatura została odrzucona w początkowym stadium naboru z uwagi na podwójne obywatelstwo: francuskie i bułgarskie, ponieważ wyłącznie kandydaci posiadający obywatelstwo jednego państwa członkowskiego spełniali wymagania na stanowisko do obsadzenia.

Skarżący bezskutecznie zwracał się do Komisji, podczas postępowania rekrutacyjnego i po odrzuceniu jego kandydatury, o przedstawienie obszerniejszych informacji na temat postępowania oraz uzasadnienia odrzucenia jego kandydatury. Zwrócił się także do rzecznika praw obywatelskich, który stwierdził złą administrację oraz naruszenie zasady niedyskryminacji i równości traktowania ze strony Komisji.

W niniejszej skardze skarżący wnosi do Sądu o stwierdzenie pozaumownej odpowiedzialności Komisji za naruszenie zasad przejrzystości, dobrej administracji, niedyskryminacji i równości traktowania w ramach spornego postępowania rekrutacyjnego.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2008 r. — DEI przeciwko Komisji

(Sprawa T-169/08)

(2008/C 183/47)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou A.E. (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: P. Anestis, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2008) 824 wersja ostateczna z dnia 5 marca 2008 r. w sprawie przyznania lub utrzymania w mocy przez Republikę Grecką na rzecz Dimosia Epicheirisi Ilektrismou praw do wydobywania lignitu.

Skarżąca podnosi następujące zarzuty zmierzającego do stwierdzenia nieważności decyzji.

Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że pozwana naruszyła prawo, stosując art. 86 ust. 1 WE w związku z art. 82 WE, jak również popełniła oczywisty błąd w zakresie oceny.

Konkretnie, zdaniem skarżącej, pozwana popełniła błąd, po pierwsze, w odniesieniu do definicji rynków właściwych; po drugie, w odniesieniu do zastosowania teorii rozszerzenia pozycji dominującej, ponieważ nie uwzględniła faktu, iż nawet w wypadku przedsiębiorstw publicznych rozszerzenie powinno opierać się na środkach państwowych przyznających wyłączne lub specjalne prawa; po trzecie, ponieważ przepisy greckie, na podstawie których skarżąca nabyła prawa do eksploatacji złóż lignitu, nie prowadzą do nierówności szans na szkodę konkurentów; po czwarte, ponieważ wspomniane przepisy nie prowadzą do utrzymania lub wzmocnienia pozycji dominującej skarżącej na rynku hurtowym energii elektrycznej; po piąte, pozwana popełniła oczywisty błąd w zakresie oceny, ponieważ nie uwzględniła ostatnich zmian na greckim rynku energii elektrycznej, które miały znaczenie przy udowodnieniu braku naruszenia.

W ramach drugiego zarzutu skarżąca podnosi, że wydając zaskarżoną decyzję, pozwana naruszyła reguły dotyczące uzasadnienia przewidziane w art. 253 WE.

W ramach trzeciego zarzutu skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja narusza ogólne zasady pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz ochrony własności. Ponadto skarżąca uważa, że Sąd powinien orzec, w jakim zakresie pozwana nadużyła swoich uprawnień.

Wreszcie, w ramach czwartego zarzutu skarżąca podnosi, że pozwana naruszyła zasadę proporcjonalności w odniesieniu do środków zaradczych zaproponowanych w zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Cooperação e Desenvolvimento Regional, SA

(sprawa T-174/08)

(2008/C 183/48)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: M. Afonso, pełnomocnik)

Strona pozwana: Cooperação e Desenvolvimento Regional, SA

Żądania strony skarżącej

— zasądzenie od strony pozwanej zwrotu na rzecz Komisji kwoty głównej w wysokości 63 349,27 EUR powiększonej o kwotę 28 940,70 EUR odpowiadającą wysokości odsetek za zwłokę należnych w dniu 5 maja 2008 r.;

— zasądzenie od strony pozwanej zapłaty odsetek należnych za okres pomiędzy 6 maja 2008 r. i dniem zwrotu całości wierzytelności w wysokości 10,91 EUR za każdy dzień zwłoki;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona na podstawie art. 238 WE.

W ramach projektu „European Network of Centres for the Advancement of Telematics in Urban and Rural Areas" (Europejska sieć ośrodków na rzecz rozwoju telematyki w obszarach miejskich i wiejskich — ENCATA), Wspólnota Europejska reprezentowana przez Komisję zawarła umowę nr SU 1001 (SU) ENCATA z dwunastoma kontrahentami, jednym z których była strona pozwana.

Na mocy tej umowy Komisja zobowiązywała się do zapewnienia pomocy finansowej w wykonaniu wspomnianego projektu grupie kontrahentów, wśród których była strona pozwana.

Przewidywany czas trwania projektu wynosił 18 miesięcy.

Realizacja projektu rozpoczęła się w dniu 1 stycznia 1996 r.

Komisja zobowiązała się do pokrycia nie więcej niż 50 % kosztów projektu.

25 września 1997 r. strony zdecydowały o dokonaniu pierwszej zmiany treści umowy.

Czas trwania projektu przedłużono z 18 do 36 miesięcy, począwszy od dnia 1 stycznia 1996 r.

29 czerwca 1998 r. strony zdecydowały o drugiej zmianie treści umowy, skracając czas trwania projektu z 36 do 30 miesięcy, bez zmiany daty rozpoczęcia projektu, przewidzianej na dzień 1 stycznia 1996 r.

Ostateczne koszty projektu zatwierdzone przez Komisję były niższe od kwot wpłaconych przez nią wcześniej w ramach wstępnego finansowania przewidzianego w umowie nr SU 1001 (SU) ENCATA.

W konsekwencji Komisja zażądała zwrotu nadpłaty, do której doszło przy okazji wstępnego finansowania.

Kwota należna od strony pozwanej opiewa na 63 349,27 EURO powiększone o odsetki za zwłokę.

Przez wiele lat Komisja regularnie przypominała stronie pozwanej o istnieniu długu i wielokrotnie kierowała do niej żądania zapłaty. Pozwana ze swej strony konsekwentnie uznawała istnienie długu i dawała wyraz woli jego spłaty kiedy tylko będzie to możliwe, jednak do dziś nie zwróciła Komisji nawet ułamka kwoty dłużnej powiększonej o odsetki za zwłokę, wynikającej z nadpłaty na jej rzecz, do której doszło w związku ze wstępnym finansowaniem projektu ENCATA.

Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2008 r. — Liga para a Protecção da natureza przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-186/08)

(2008/C 183/49)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Liga para a protecção da natureza (LPN) (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciel: P. Vinagre e Silva, avocate)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 kwietnia 2008 r. [wspomnianej w piśmie z dnia 3 kwietnia 2008 r. skierowanym przez Komisję do Liga para a protecção da natureza (zwanej dalej LPN)] — w którym Komisja umorzyła postępowanie w sprawie skargi nr 2003/4523 dotyczącej budowy zapory wodnej Baixo Tabor — ze względu na fakt, iż decyzja ta jest oparta na niesłusznym założeniu, że zachowane zostały podstawowe wymogi dotyczące korzystania przez skarżącą (LPN) z przysługujących jej uprawnień w zakresie udziału w postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi dotyczącym projektu „Zapora wodna Baixo Sabor", które zostało wszczęte w drodze skargi nr 2003/4523 skierowanej do Komisji Wspólnot Europejskich;

— stwierdzenie nieważności decyzji, mocą której Sekretariat Generalny Komisji w sposób dorozumiany oddalił wniosek potwierdzający złożony przez LPN w dniu 19 lutego 2008 r. na podstawie art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001 r. ([1]);

— zasądzenie na rzecz LPN symbolicznego odszkodowania za naruszenie jej uzasadnionych oczekiwań dotyczących lojalności Komisji w jej postępowaniu i przestrzegania przez nią przepisów proceduralnych;

— nakazanie Komisji — na podstawie art. 64 i kolejnych regulaminu — przedstawienia Sądowi wydanej rzekomo decyzji o umorzeniu postępowania z dnia 28 lutego 2008 r., której ani nie doręczono skarżącej, ani nie opublikowano;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja o umorzeniu postępowania

Decyzja o umorzeniu postępowania jest nieważna z uwagi na oczywiste naruszenie prawa do przedstawienia uwag wstępnych, które Komisja sama przyznała LPN.

W ten sposób Komisja odmówiła dostępu do jakichkolwiek dokumentów będących częścią akt, który umożliwiłby skorzystanie z prawa do przedstawienia uwag wstępnych, nie określając nawet „przepisów wewnętrznych" (na które się powołuje), na podstawie których przyznała to prawo.

Doszło również do naruszenia podstawowych zasad, takich jak zasady dobrej wiary, lojalności, przejrzystości i dobrej administracji, z uwagi na fakt, że uwagi nie mogły nawet być przedmiotem analizy przed przyjęciem ostatecznej decyzji o umorzeniu postępowania (pomiędzy wysłaniem uwag wstępnych — mających postać czterdziestostronicowego tekstu w języku portugalskim, w którym przedstawiono nowe fakty i argumenty — i wydaniem decyzji o umorzeniu postępowania upłynęły bowiem niecałe 24 godziny).

Decyzja oddalająca wniosek w sposób dorozumiany

Biorąc pod uwagę przepisy rozporządzeń nr 1367/2006 ([2]) i nr 1049/2001, które potwierdzają w sposób jednoznaczny prawo dostępu do „przepisów wewnętrznych", na których oparte jest przyznanie prawa do przedstawienia uwag wstępnych, milczenie Komisji, a następnie Sekretariatu generalnego w fazie wniosku potwierdzającego — jest niezrozumiałe i stanowi bezpośrednie naruszenie prawa dostępu do dokumentów i informacji przewidzianego we wspomnianych rozporządzeniach.

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 str. 43).

([2]) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, str.13).

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — Forum 187 przeciwko Komisji

(Sprawa T-189/08)

(2008/C 183/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Forum 187 ASBL (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: A. Sutton, G. Forwood, Barristers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nie przewiduje ze skutkiem na przyszłość rozsądnych okresów przejściowych dla centrów koordynacyjnych, do których odnosi się wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 czerwca 2006 r.;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania;

— podjęcie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za konieczne.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2008/283/WE z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie systemu pomocy ustanowionego przez Belgię na rzecz centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii, zmieniającej decyzję 2003/757/WE ([1]) po częściowym stwierdzeniu nieważności tej decyzji przez Trybunał Sprawiedliwości ([2]). Trybunał orzekł w tym wyroku, że decyzja Komisji z 2003 r. nie przewidywała środków przejściowych w stosunku do tych centrów koordynacyjnych, których wniosek o przedłużenie zezwolenia nie został rozpatrzony w dniu notyfikacji zaskarżonej decyzji lub których zezwolenie wygasało wraz z notyfikacją tej decyzji lub tuż po niej.

Zaskarżona decyzja wprowadza okresy przejściowe dla grupy centrów koordynacyjnych, do których odnosi się wyrok Trybunału.

Na poparcie swoich twierdzeń skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja:

— jest niezgodna z prawem wspólnotowym z zakresu istniejącej pomocy państwa, którego jednolitej wykładni dokonują sądy wspólnotowe;

— narusza uzasadnione oczekiwania centrów co do możliwości skorzystania z rozsądnego okresu na załatwienie ich spraw handlowych i podatkowych po wydaniu przez Komisję ostatecznej decyzji kończącej postępowanie w sprawie istniejącej pomocy (doręczonej skarżącej w dniu 17 marca 2008 r.);

— narusza art. 254 ust. 3 WE;

— przewidując pobór i zapłatę podatków ze skutkiem wstecznym w wypadku istniejącej pomocy, nakazuje w rzeczywistości odzyskanie pomocy, tak jakby chodziło o pomoc niezgodną z prawem, przez co narusza zasadę, że istniejące systemy pomocy mogą być zmienione jedynie na przyszłość, po dniu wydania przez Komisję ostatecznej decyzji kończącej postępowanie w sprawie istniejącej pomocy;

— narusza uzasadnione oczekiwania centrów koordynacyjnych, które oparły się na postanowieniu prezesa Trybunału Sprawiedliwości z dnia 26 czerwca 2003 r. ([3]) jako podstawie prawnej, w oparciu o którą mogły uzyskać przedłużenie zezwoleń;

— narusza zasady równego traktowania i niedyskryminacji, traktując w odmienny sposób, bez obiektywnego uzasadnienia, różne grupy centrów koordynacyjnych.

([1]) Dz.U. 2008 L 90, str. 7.
([2]) Wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C 182/03 i C 217/03 Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I 5479.
([3]) Postanowienie prezesa Trybunału Sprawiedliwości z dnia 26 czerwca 2003 r. w sprawach połączonych C 182/03 R i C 217/03 R Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Rec. s. I 6887.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — JOOP! przeciwko OHIM

(Sprawa T-191/08)

(2008/C 183/51)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: JOOP! (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: H. Schmidt-Hollburg, W. Möllering, A. Löhde, H. Leo, A. Witte, T. Frank, A. Theil, H.-P. Rühland, B. Willers i T. Rein, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego wydanej w dniu 6 marca 2008 r. w sprawie R 1822/2007-1;

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy przedstawiający wykrzyknik dla towarów z klas 14, 18 i 25 (zgłoszenie nr 5 332 176)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ([1]) z uwagi na to, iż zgłoszony znak towarowy posiada charakter odróżniający i nie istnieje potrzeba ochrony jego dostępności

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2008 r. — Antwerpse Bouwwerken przeciwko Komisji

(Sprawa T-195/08)

(2008/C 183/52)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Antwerpse Bouwwerken NV (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: J. Verbist i D. de Keuster, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 29 kwietnia 2008 r., doręczonej przez Komisję pismem z dnia 29 kwietnia 2008 r. otrzymanym przez skarżącą w dniu 5 maja 2008 r., w której Komisja poinformowała skarżącą, że jej oferta nie została wybrana, co zostało uzupełnione w piśmie Komisji z dnia 6 maja 2008 r. otrzymanym przez skarżącą w dniu 8 maja 2008 r., w którym Komisja wskazuje powody decyzji odmownej, a także stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie udzielenia zamówienia, doręczonej przez Komisję pismem z dnia 15 maja 2008 r. otrzymanym przez skarżącą w dniu 16 maja 2008 r.;

— stwierdzenie, że Komisja ponosi pozaumowną odpowiedzialność za szkody doznane przez skarżącą, oraz późniejsze oszacowanie ich wysokości;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca złożyła ofertę w ramach przetargu ogłoszonego przez Komisję na budowę hali produkcyjnej materiałów referencyjnych ([1]). Ostatecznie Komisja nie wybrała oferty skarżącej.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi naruszenie art. 91 rozporządzenia nr 1605/2002 ([2]) oraz art. 122, 138 i 148 rozporządzenia nr 2342/2002 ([3]) w związku z art. 2 i 28 dyrektywy 2004/18/WE ([4]).

Zdaniem skarżącej z protokołu postępowania przetargowego wynika, że wybrana oferta nie spełniała istotnego warunku specyfikacji zamówienia i że w konsekwencji należało odrzucić tę ofertę ze względu na jej niezgodność ze wspomnianą specyfikacją. Według skarżącej interwencja oferenta, który złożył zwycięską ofertę, nie służyła jedynie wyjaśnieniu oferty, ale była jej uzupełnieniem, co było niedozwolone na tym etapie postępowania.

Ponadto decyzja w sprawie udzielenia zamówienia narusza zasadę przejrzystości, ponieważ istotne elementy protokołu oceny przekazanego skarżącej uczyniono nieczytelnymi.

([1]) B-Geel: Budowa hali produkcyjnej materiałów referencyjnych (2006/S 102-108785).

([2]) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002 L 248, str. 1).

([3]) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002 L 357, str. 1).

([4]) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, str. 114).

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2008 r. — Ziegler przeciwko Komisji

(Sprawa T-199/08)

(2008/C 183/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ziegler SA (przedstawiciel: J.-L. Lodomez, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/38.543 — Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych), która nakłada na skarżącą grzywnę w wysokości 9 200 000 EUR;

— tytułem żądania ewentualnego uchylenie wspomnianej grzywny;

— tytułem dalszego żądania ewentualnego znaczne obniżenie wysokości tej grzywny;

— w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 926 wersja ostateczna z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie COMP/38.543 — Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych, w której Komisja stwierdziła, że niektóre przedsiębiorstwa, w tym skarżąca, naruszyły art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, ustalając ceny usług w zakresie przeprowadzek międzynarodowych w Belgii, dzieląc między siebie część tego rynku i manipulując postępowaniem przetargowym.

Na poparcie swoich żądań skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywiste błędy w zakresie oceny i naruszyła prawo przy określaniu rynku właściwego, a także przy ocenie jego wielkości i udziałów w rynku każdego z omawianych przedsiębiorstw.

Skarżąca podnosi ponadto zarzuty oparte na naruszeniu obowiązku uzasadnienia, prawa do obrony, prawa dostępu do akt sprawy, prawa do rzetelnego postępowania oraz ogólnej zasady dobrej administracji.

Jeśli chodzi o nałożoną grzywnę i jej wysokość, skarżąca podnosi, że:

— Komisja nie wykazała, iż omawiane praktyki miały istotny wpływ na handel między państwami członkowskimi;

— wysokość grzywny jest nieproporcjonalna w porównaniu z faktycznym zakresem praktyk i ich rzeczywistym wpływem na rynek; i

— praktyka polegająca na sporządzaniu fikcyjnych kosztorysów była od dawna znana i tolerowana przez Komisję; brak reakcji ze strony Komisji miał ten skutek, że skarżąca sądziła, iż praktyka była zgodna z prawem.

Wreszcie, skarżąca utrzymuje, że Komisja nie uwzględniła w ramach okoliczności łagodzących faktu, iż skarżąca zaprzestała od dłuższego czasu uzgodnionej praktyki i że fikcyjne kosztorysy były odpowiedzią na popyt na rynku, a nie wynikiem kartelu czy uzgodnionej praktyki. Skarżąca wskazuje też na naruszenie zasady równego traktowania.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — Interflon BV przeciwko OHIM — Illinois Tool Works (FOODLUBE)

(Sprawa T-200/08)

(2008/C 183/54)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Interflon BV (Roosendaal, Niderlandy) (przedstawiciel: S. M. Wertwijn, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Illinois Tool Works Inc. (Glenview, Stany Zjednoczone)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 marca 2008 r. wydanej w sprawie R 638/2007-2; oraz

— uwzględnienie wniosku skarżącej o unieważnienie przedmiotowego wspólnotowego znaku towarowego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: słowny znak towarowy „FOODLUBE" dla towarów z klasy 1 i 4 — zgłoszenie nr 1 647 734

Decyzja Wydziału Unieważnień: odrzucenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit b) rozporządzenia Rady nr 40/94 z uwagi na to, iż przedmiotowy znak towarowy jest całkowicie pozbawiony charakteru odróżniającego; naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady z uwagi na to, iż przedmiotowy znak towarowy nie umożliwia odróżnienia oznaczonych nim towarów w odniesieniu do ich pochodzenia.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2008 r. — CLL Centres de langues przeciwko Komisji

(Sprawa T-202/08)

(2008/C 183/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Centre de langues à Louvain-la-neuve et -en-Woluwe (CLL Centres de langues) (Louvain-la-Neuve, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci F. Tulkens i V. Ost)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji o odrzuceniu;

— obciążenie Komisji własnymi kosztami postępowania i kosztami poniesionymi przez CLL.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji o odrzuceniu jej wniosku o dopuszczenie do udziału w przetargu ADMIN/D1/PR/2008/004 dotyczącego kursów językowych dla pracowników instytucji, organów i agencji Unii Europejskiej (UE) z siedzibą w Brukseli (Dz.U. 2008, S 44-060121), ze względu na to, że wniosek ten został złożony po terminie wskazanym w ogłoszeniu o zamówieniu.

Na poparcie swojej skargi skarżąca utrzymuje, że podstawą zaskarżonej decyzji jest błędne założenie, że instytucja zamawiająca ma obowiązek odrzucić wszystkie wnioski o dopuszczenie do udziału w przetargu złożone po terminie. Skarżąca natomiast uważa, że kwestia ta jest objęta zakresem swobodnego uznania instytucji zamawiającej.

Ponadto skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest w niewystarczający sposób uzasadniona, ponieważ Komisja nie wyjaśniła, dlaczego nie skorzystała z przysługującego jej swobodnego uznania.

Wreszcie, skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 123 szczegółowych zasad wykonania ([1]), zgodnie z którym liczba kandydatów zaproszonych do składania ofert powinna być wystarczająca dla zapewnienia rzeczywistej konkurencji oraz zarzut braku proporcjonalności przy odrzuceniu kandydatury skarżącej.

([1]) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, str. 1).

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 maja 2008 r. — Fagor Brandt przeciwko Komisji

(Sprawa T-273/04) ([1])

(2008/C 183/56)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

([1]) Dz.U. C 251 z 9.10.2004.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 5 maja 2008 r. — Rath przeciwko OHMI — Sanorell Pharma (Immunocel)

(Sprawa T-368/06) ([1])

(2008/C 183/57)

Język postępowania: niemiecki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

([1]) Dz.U. C 56 z 10.3.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 czerwca 2008 r. — Avaya przeciwko OHIM — ZyXEL Communications (VANTAGE CNM)

(Sprawa T-171/07) ([1])

(2008/C 183/58)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

([1]) Dz.U. C 170 z 21.7.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 czerwca 2008 r. — Malheiro przeciwko Komisji

(Sprawa T-228/07) ([1])

(2008/C 183/59)

Język postępowania: angielski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

([1]) Dz.U. C 24 z 8.9.2007.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 26 maja 2008 r. — Braun-Neumann przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-79/07) [1]

(Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Renta rodzinna — Wypłata do wysokości 50 % z uwagi na drugiego małżonka pozostałego przy życiu — Niedopuszczalność — Opóźnienie w złożeniu zażalenia — Bezwzględnie wiążąca przesłanka procesowa — Podniesienie z urzędu — Zastosowanie w czasie regulaminu Sądu)

(2008/C 183/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Kurt-Wolfgang Braun-Neumann (Merzig, Niemcy) (przedstawiciel: P. Ames, avocat)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: J. F. De Wachter, K. Zejdová i S. Seyr, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie wypłaty całej renty rodzinnej

Sentencja postanowienia

1) *Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.*

2) *Każda ze stron pokryje własne koszty.*

[1] Dz.U. C 235 z 6.10.2007 r., str. 31.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 22 maja 2008 r. — Cova przeciwko Komisji

(Sprawa F-101/07) [1]

(Kwestie formalne — Zarzut niedopuszczalności)

(2008/C 183/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Philippe Cova (Bruksela, Belgia), (przedstawiciel: S. A. Pappas, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji o ograniczeniu okresu, w którym skarżący, urzędnik tymczasowo powołany na stanowisko kierownika wydziału ma prawo do dodatku wyrównawczego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników, do jednego roku

Sentencja postanowienia

1) *Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.*

2) *Każda ze stron pokryje własne koszty.*

[1] Dz.U. C 269 z 10.11.2007 r., str. 73.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 22 maja 2008 r. — Daskalakis przeciwko Komisji

(Sprawa F-107/07) [1]

(Służba publiczna — Urzędnicy — Wynagrodzenie — Artykuł 7 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Dodatek tymczasowy — Niedopuszczalność)

(2008/C 183/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Constantin Daskalakis, (Bruksela, Belgia), (przedstawiciel: S. A. Pappas, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzyznaniu skarżącemu, urzędnikowi powołanemu tymczasowo na stanowisko szefa wydziału, dodatku wyrównawczego przewidzianego w art. 7 ust. 2 regulaminu pracowniczego na okresu dłuższy niż rok

Sentencja postanowienia

1) *Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.*

2) *Każda ze stron pokryje własne koszty.*

([1]) Dz.U. C 315 z 22.12.2007 r., str. 46.

Skarga wniesiona w dniu 22 października 2007 r. — Strack przeciwko Komisji

(Sprawa F-119/07)

(2008/C 183/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Guido Strack (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 maja 2005 r., z dnia 19 grudnia 2006 r., z dnia 12 stycznia 2007 r. i z dnia 20 lipca 2007 r. w zakresie, w jakim odmawiają wprowadzenia niezależnej procedury mediacyjnej w przedmiocie wszystkich sporów zawisłych pomiędzy skarżącym a pozwaną, jak również natychmiastowej interwencji pozwanej i przyjęcia środków dotyczących rozwiązania konfliktów;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 lutego 2007 r. i z dnia 20 lipca 2007 r. w zakresie, w jakim odmawiają wypłaty dodatku tymczasowego, zgodnie z art. 19 ust. 4 wspólnych przepisów dotyczących ubezpieczenia urzędników Wspólnot Europejskich od ryzyka wypadków i chorób zawodowych;

— zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącego zadośćuczynienia wraz z odsetkami w odpowiedniej wysokości, która w żadnym razie nie może być niższa od 15 000 EUR, tytułem poniesionej szkody niematerialnej i doznanej krzywdy oraz uszczerbku na zdrowiu spowodowanych decyzjami przywołanymi w powyższych żądaniach; obciążenie Komisji Europejskiej zapłatą odsetek w stosunku rocznym przekraczającym o dwa punkty stawkę procentową stosowaną przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, naliczanych od momentu wniesienia skargi;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący opiera swoje pierwsze i drugie żądanie na naruszeniu obowiązku staranności spoczywającym na pozwanej wobec skarżącego, na zasadzie dobrej administracji oraz zakazie nadużycia władzy oraz na okoliczności, że decyzje Komisji są dotknięte błędem w ocenie. Ponadto skarżący utrzymuje, że o ile chodzi o pierwsze i drugie żądanie, to decyzje te są sprzeczne z art. 25 ust. 2 zdanie drugie Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym") i że naruszają podstawowe prawa do integralności fizycznej i poszanowania życia prywatnego skarżącego, o których mowa w art. 3 ust. 1 i art. 7 (a jeśli chodzi o żądanie drugie, to w art. 41 i 47) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również w art. 8 (a jeśli chodzi o żądanie drugie, to w art. 13) Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka.

Skarżący utrzymuje ponadto w uzasadnieniu swojego drugiego żądania, że zaskarżone decyzje naruszają art. 73 regulaminu pracowniczego i przepisy proceduralne znajdujące we wspólnych przepisach dotyczących ubezpieczenia urzędników Wspólnot Europejskich od ryzyka wypadków i chorób zawodowych, w szczególności w art. 15 i nast. tychże.

W trzecim żądaniu skarżący podnosi, że ze względu na niezgodne z prawem działanie administracji, które według niego miało miejsce, ma on prawo do zadośćuczynienia mającego na celu naprawienie doznanej przez niego krzywdy na podstawie art. 288 akapit drugi traktatu WE i ogólnych zasad prawa.

W czwartym żądaniu skarżący wnosi o obciążenie pozwanej kosztami postępowania ze względu na to, że to właśnie ona sprowokowała wniesienie niniejszej skargi poprzez jakoby kłamliwe stwierdzenia, które wyraziła w decyzji oddalającej zażalenie odnośnie do opinii komisji lekarskiej.

Skarga wniesiona w dniu 31 października 2007 r. — Baniel-Kubinova i in. przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-131/07)

(2008/C 183/64)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Barbora Baniel-Kubinova (Luksemburg, Wielkie Księstwo Luksemburga) i inni (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego Parlamentu Europejskiego o nieprzyznaniu skarżącym diet dziennych, o których mowa w art. 10 załącznika VII do regulaminu pracowniczego;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący podnoszą naruszenie art. 71 regulaminu pracowniczego oraz art. 10 załącznika VII do regulaminu pracowniczego.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2008 r. — Carvalhal Garcia przeciwko Radzie

(Sprawa F-40/08)

(2008/C 183/65)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Daniela Paula Carvalhal Garcia (Sines, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat F. Antas da Cunha)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Rady o nieprzyznaniu dodatku edukacyjnego na rzecz córki skarżącej

Żądania strony skarżącej

— uchylenie decyzji dyrekcji ds. spraw pracowniczych Rady Unii Europejskiej z dnia 16 listopada 2007 r. i orzeczenie, że powinna ona zostać zastąpiona nową decyzją, przyznającą dodatek edukacyjny na rzecz córki skarżącej za rok szkolny 2006/2007

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2008 r. — Spee przeciwko Europolowi

(Sprawa F-43/08)

(2008/C 183/66)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: David Spee (Rijswijk, Niderlandy) (przedstawiciel: P. de Casparis, avocat)

Strona pozwana: Europejski Urząd Policji (Europol)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Europolu o wycofaniu oferty pracy, na którą odpowiedział skarżący oraz o jej ponownej publikacji w terminie późniejszym, jak również wniosek o odszkodowanie.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji wydanej w przedmiocie zażalenia w dniu 7 stycznia 2008 r., jak również związanych z nią decyzji z dnia 20 czerwca 2007 r. i z dnia 6 lipca 2007 r. o ponownym ogłoszeniu wakatu na stanowisku First Officer w IMT1 Infrastructure Unit i o niepowołaniu nań skarżącego;

— nakazanie Europolowi znalezienia słusznego rozwiązania sytuacji, w jakiej znalazł się skarżący w następstwie wydania nieprzemyślanej i błędnej decyzji;

— zasądzenie od Europolu na rzecz skarżącego odszkodowania do wysokości 5 000 EUR netto;

— obciążenie Europolu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2008 r. — Giannini przeciwko Komisji

(Sprawa F-49/08)

(2008/C 183/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Massimo Giannini (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: L. Levi i C. Ronzi, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy ze skarżącym oraz zasądzenie od strony pozwanej wszelkich należności pieniężnych związanych z kontynuacją umowy o pracę, jak również stwierdzenie nieważności wielu decyzji odmawiających wypłaty tych należności pieniężnych. Po drugie wniosek o wypłatę odszkodowania i zadośćuczynienia na rzecz skarżącego.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy ze skarżącym, o której został poinformowany w dniu 10 lipca 2007 r.;

— w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie, doręczonej w dniu 5 lutego 2008 r.;

— zasądzenie od Komisji wszelkich należności pieniężnych związanych z kontynuacją umowy o pracę ze skarżącym (w szczególności, wynagrodzenia podstawowego, pomniejszonego o wypłacony zasiłek dla bezrobotnych, dodatków, diet oraz zwrotu kosztów obliczonych w oparciu o umowę o pracę na okres trzech lat oraz kosztów podróży z miejsca zatrudnienia do miejsca pochodzenia) powiększonych o odsetki począwszy od dnia, w którym każde z tych roszczeń stało się należne aż do dnia całkowitej spłaty, naliczane w oparciu o stawkę procentową ustaloną przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, obowiązującą podczas tego okresu, powiększoną o trzy punkty;

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 27 lipca 2007 r. i z dnia 20 września 2007 r. o potrąceniu z wynagrodzenia skarżącego w sierpniu 2007 r. kwoty 5 218,22 EUR, odpowiadającej części kosztów podróży z miejsca zatrudnienia do miejsca pochodzenia skarżącego i w rezultacie zwrot tej kwoty 5 218,22 EUR powiększonej o odsetki począwszy od dnia 15 sierpnia 2007 r. aż do dnia całkowitej spłaty, naliczane w oparciu o stawkę procentową ustaloną przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, obowiązującą podczas tego okresu, powiększoną o trzy punkty;

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 sierpnia 2007 r. o ograniczeniu dodatku na zagospodarowanie do wysokości jednej trzeciej kwoty otrzymanej w listopadzie 2006 r. i o potrąceniu z wynagrodzenia pozostałych dwóch trzecich, czyli 4 278,50 EUR w lutym 2006 r. i w rezultacie nakazanie zwrotu tej kwoty 4 278,50 EUR powiększonej o odsetki począwszy od dnia 15 lutego 2008 r. aż do dnia całkowitej spłaty, naliczane w oparciu o stawkę procentową ustaloną przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, obowiązującą podczas tego okresu, powiększoną o trzy punkty;

— zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia wraz z odsetkami, oszacowanych tymczasowo na 200 000 EUR;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2008 r. — Stols przeciwko Radzie

(Sprawa F-51/08)

(2008/C 183/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wilhelmus Louis Maria Stols (Halsteren, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na liście osób awansowanych do grupy zaszeregowania AST 11 w ramach postępowania w sprawie awansu za rok 2007.

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego, wynikającej z Biuletynu pracowniczego nr 136/07 z dnia 16 lipca 2007 r., o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na liście osób awansowanych do grupy zaszeregowania AST 11 w ramach postępowania w sprawie awansu za rok 2007;

— stwierdzenie nieważności, w miarę potrzeby, decyzji organu powołującego oddalającej zażalenie skarżącego;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2008 r. — Plasa przeciwko Komisji

(Sprawa F-52/08)

(2008/C 183/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wolfgang Plasa (Algier, Algieria) (przedstawiciel: G. Vandersanden, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 maja 2008 r. o zmianie miejsca zatrudnienia skarżącego na Brukselę począwszy od dnia 1 sierpnia 2008 r. oraz wniosek o naprawienie poniesionej przez skarżącego szkody i doznanej krzywdy w związku z tą decyzją.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 maja 2008 r. o zmianie miejsca zatrudnienia skarżącego na Brukselę począwszy od dnia 1 sierpnia 2008 r.;

— nakazanie naprawienia poniesionej przez skarżącego szkody i doznanej krzywdy w związku z tą decyzją, przy czym szkodę szacuje się na 150 000 EUR, a krzywdę jako ekwiwalent rocznego wynagrodzenia, czyli na 150 000 EUR, z zastrzeżeniem, że są to szacunki tymczasowe i mogą ulec zmianie;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2008 r. — Bouillez i in. przeciwko Radzie

(Sprawa F-53/08)

(2008/C 183/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vincent Bouillez (Overijse, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, E. Marchal)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego o nieawansowaniu skarżących do grupy zaszeregowania AST 7 w ramach postępowania w sprawie awansu za rok 2007

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego o nieawansowaniu skarżących do grupy zaszeregowania AST 7 w ramach postępowania w sprawie awansu za rok 2007 (sesja 2007) oraz, w miarę potrzeby, decyzji o awansowaniu do tej grupy zaszeregowania, w ramach tego samego postępowania, urzędników, których nazwiska zostały ujęte na liście osób awansowanych opublikowanej w „Biuletynie pracowniczym" nr 136/07 z dnia 16 lipca 2007 r., a którzy wykonywali zadania o mniejszym stopniu odpowiedzialności niż skarżący.

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.